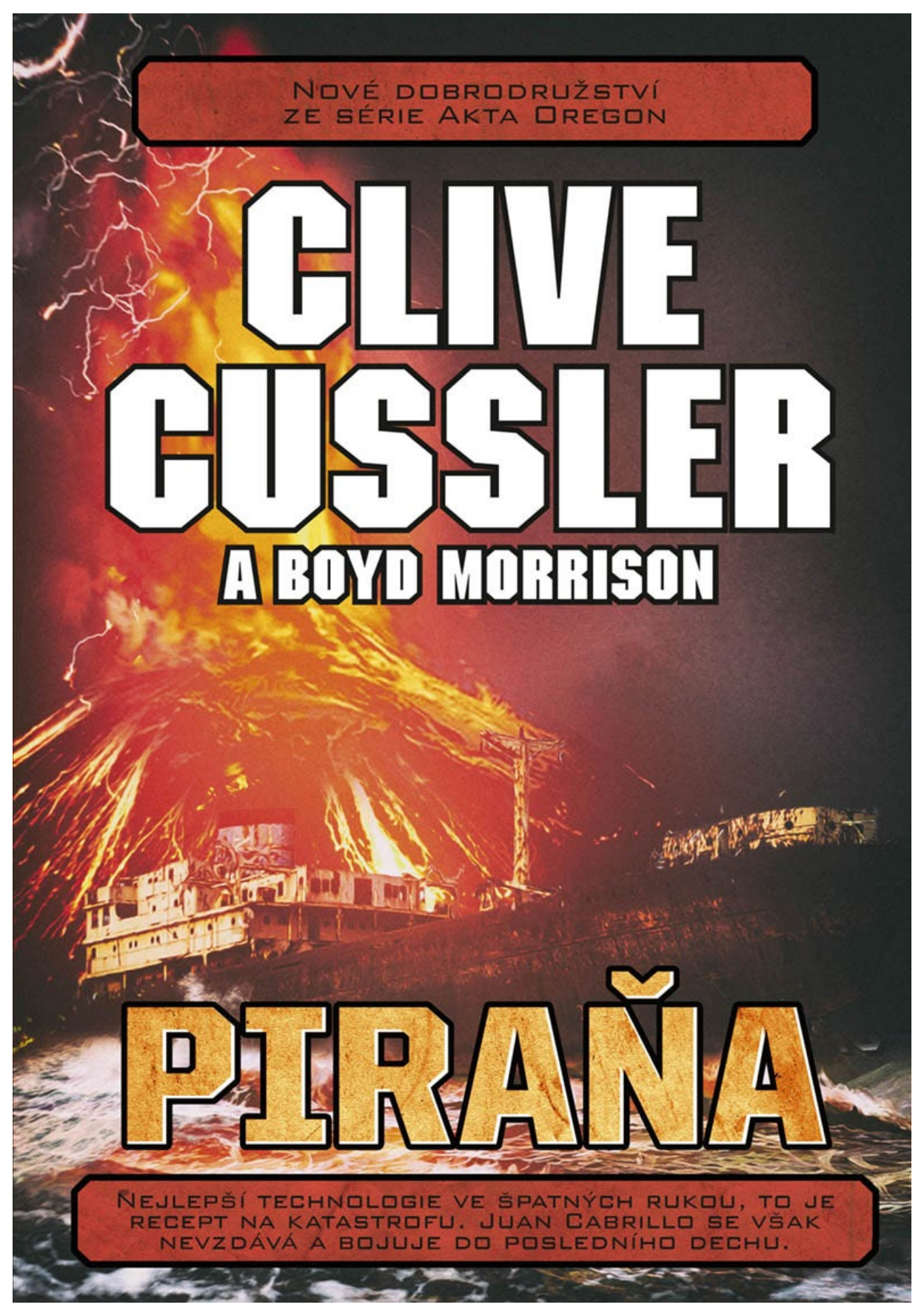

NOVÉ DOBRODRUŽSTVÍ
ZE SÉRIE AKTA OREGON

CLIVE CUSSLER

A BOYD MORRISON

PIRÁŇA

NEJLEPŠÍ TECHNOLOGIE VE ŠPATNÝCH RUKOU, TO JE
RECEPT NA KATASTROFU. JUAN CABRILLO SE VŠAK
NEVZDÁVÁ A BOJUJE DO POSLEDNÍHO DECHU.

Piraña

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler
Piraña – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Piraña

CLIVE CUSSLER

a BOYD MORRISON

**CPress
Brno
2018**

PROLOG

MARTINIK

8. KVĚTEN 1902

PARNÍK SS *RORAIMA* SE PLAVIL VSTŘÍC APOKALYPSE.

První palubní důstojník Ellery Scott stál na můstku kanadské osobní a nákladní lodi a snažil se prohlédnout šedivou chumelenici špinavější než cokoli, co kdy viděl v zakouřené londýnské zimě. Přestože bylo půl sedmé ráno, světlo vycházejícího slunce dokázalo taktak proniknout popelem, který se vznášel nad přístavem Saint-Pierre. Obrys „Malé Paříže Západní Indie“, jak se tomuto obchodnímu centru Martiniku přezdívalo, spíše než prosperující třicetitisícové město připomínal rozmížený impresionistický akvarel, který si v pevninském jmenovci karibského města získával poslední dobou takovou oblibu.

Scott si duchem nepřítomně pohladil stříbrné vousy a obrátil se k Mont Pelée, sopce tyčící se nad přístavem. Normálně sice vynikal boдрým chováním, pro nějž byl stejně oblíbený u důstojníků a posádky jako u pasažérů, dnes však jeho tvář zračila jen ostražitost a obavy. Byl námořníkem už dvacet let, plavil se na každém druhu nákladní lodi, co jich na světě bylo, překonal vražedné bouře a vysoké tyčící se vlny, ještě nikdy však starý mořský vlk neviděl nic tak zlověstného a neblahého jako horu, která se teď tyčila jen nějaké tři míle severně od něj.

Z jejích hlubin v pravidelných intervalech dunělo burácivé hromobití, jako by tam dole spala nějaká obrovská řvoucí bestie. Vrcholek obestírala temnota a vzduchem se šířil pach síry. Scott si dovedl představit, že by se na takovém místě zabydlel sám Ďábel.

„Co si myslíte o tom počasí, pane?“ zeptal se Scott naoko nenuceně v naději, že nebudou poznat jeho obavy.

Kapitán George Muggah, tvář rozrytou brázdami vyrytými léty soli a slunce a horní ret ukrytý pod huňatým knírem, zdvihl zrak od lodního deníku a zamžoural na ten výjev jakoby z jiného světa.

„Udržujte kurz, pane Scotte,“ řekl hlasem pevným jako skála. „Dokud neuslyším od přístavního kapitána jiné instrukce, zakotvíme.“

„Ten popel by nám mohl zaneřádit zařízení. Večer při odjezdu by nás to mohlo zdržet.“

„Pak nechám na vás, abyste dohlédl, že posádka zamete paluby a udrží stroje čisté. V přístavu kotví osmnáct dalších lodí. Kdyby tu nebylo bezpečno, byly by dávno pryč.“

Thustá vrstva popela plující na hladině navozovala dojem, jako by ostatní lodě kotvily na suché zemi. Scott se rozhodl riskovat výtku impertinence a naléhal dál: „A co ten výbuch, který jsme slyšeli před dvěma dny?“

Kotvili právě u Dominiky o padesát mil severněji, když ve čtyři hodiny ráno zaduněl výbuch a otrásl lodí tak mocně, že se hrnky a talíře s řinkotem sesypaly na palubu.

Kapitán Muggah se ale vrátil k zapisování do deníku. „Jsem nakloněn tomu, věřit telegrafistovi z Portsmouthu, že se jen uvolnil tlak v nitru sopky. Může snad dál vybuchovat, ale jsem si jist, že z ní už nic nevyletí.“

Scott si tak jist nebyl, ale držel jazyk za zuby.

Jakmile našli své přístaviště a spustili kotvu, na palubu vstoupil přístavní kapitán a lékař, aby zkontrolovali loď a ujistili se, že posádka ani cestující nepřivážejí žádné nakažlivé choroby, které by se mohly rozšířit po ostrově. Pokračující aktivitu sopky oba zlehčovali a potvrdili tak Muggahovu domněnku, že hukot Pelée nevěstí nic nebezpečného. Současná aktivita hory neznamená nic víc než její poslední vzdechy.

Protože byl právě svátek Nanebevstoupení, všichni přístavní dělníci byli na ranní mši, a tak Scott a Muggah zamířili do důstojnické jídelny na snídani. Probrali denní program nakládky – vyložit dříví a draslík z Nového Brunšviku, naložit rum a cukr mířící do Bostonu – a o sopce nepromluví ani slovo, přestože její dunění bylo tak hlasité, že se nedalo přeslechnout.

Po snídani Scott vyšel nahoru na palubu na schůzku s místním agentem, který bude dohlížet na přístavní dělníky.

Nákladní loď dlouhá 340 stop byla jednoduše zkonstruovaná, s nákladními prostory směrem na před i na zád od můstku uprostřed lodi a jediným komínem. Stěžně umístěné stejně daleko od obou konců se používaly ke zvedání těžkého nákladu. Každý coul lodi byl poprášený vrstvou popílku z Pelée. Když Scott krácel po palubě, jeho kročeje na ní zanechávaly stopy.

U zábradlí se nahromadili pasažéři a prohlíželi si hrozné kulisy Saint-Pierre. Někteří si sbírali popel do obálek a plechovek od tabáku jako suvenýr. Dvě dámy roztáhly slunečníky, aby jim popel neušpinil šaty.

Jeden muž, kterého Scott poznával, byl to Němec mírného vzezření jménem Günther Lutzen, si dokonce rozkládal trojnožku, aby si scénu vyfotografoval. Nalodil se před dvěma dny v Guadeloupe a Scott ho od té doby sotvakdy viděl bez fotoaparátu.

„Skvělý den na focení, pane Lutzene,“ oslovil ho Scott.

„Ano, velice mě to zaujalo,“ odpověděl Lutzen zadržovanou angličtinou.

„Týká se to vaší vědecké expedice?“

„Ne, ta už je dokončená. Ale s radostí si tuto fotografii přidám do své...“ Odmlčel se a vytáhl z kapsy německo-anglický slovník. „*Ach*, jak se jen řekne *Sammlung*?“ listoval rychle stránkami.

„Sbírka?“ navrhl Scott.

Lutzen se usmál a horlivě přikývl. „Ano, jistě. Sbírka. Angličtina je pro mě nová. Pořád se ještě učím. Má sestra v New Yorku mi dává číst dětské knihy.“

Scott ho poplácal po rameni. „Daří se vám dobře. Určitě lépe než mně s němčinou.“

Lutzen se zasmál a schoval slovník, aby si mohl něco zapsat do svého všudypřítomného zápisníku. Scott pokračoval v chůzi a cestou zdravil další pasažéry.

Když dorazil na příďovou nástavbu, uviděl po lávce, kterou spustili k lodi, přicházet místního agenta monsieur Plessoneau. Hubený muž v bílém obleku a slamáku mu potřásl rukou.

„Rád vás zase vidím, *monsieur*,“ přivítal ho Scott. „Vidím, že vaše rozhněvaná hora nemůže obchodní záležitosti ohrozit.“ Pokývl k dalším lodím rozprostřeným po přístavu ve tvaru půlměsíce.

Francouz našpulil rty a vyfoukl jimi vzduch. „*Oui*, jen doufáme, že to nejhorší už máme za sebou.“

Scott se zamračil: „Co se stalo?“

Jeho otázka vyvolala u agenta smutný úsměv. „Pelée už posloucháme skoro měsíc. Všechno to začalo těmi mravenci a stonožkami v cukrovaru Usine Guérin.“

„Mravenci? Stonožky?“

Plessoneau protáhl obličej. „Řeknu vám, že po těch se mi doma ve Francii stýskat nebude. Těm mravencům tu říkáme *fourmis-fous* – šílení mravenci. Rojí se úplně na všem a koušou jako zběsilí. A stonožky jsou ještě horší. Jsou stopu dlouhé a černé a pár jejich kousnutí dokáže člověka zabít. Všichni, kdo mají ruce a nohy, měli v cukrovaru co dělat, aby zachránili aspoň koně. A pak se objevili hadi.“

Při zmínce o hadech se Scottovi rozšířily oči. Hmyz byla jedna věc, ale představu, že bude muset čelit hadovi, nemohl vystát.

Plessoneau jeho obavy stvrdil. „Stovky *fer-de-lance* – křovínářů – se zničehonic objevily před čtyřmi dny u lesa na severu Saint-Pierre. Umřelo už padesát lidí a stovky zvířat. Pak, den nato, zničil cukrovar sesuv půdy. Naštěstí se to stalo v noci, ale i tak jsme ztratili mnoho mužů.“

Jeho vyprávění připomínalo apokalypsu ještě víc než to, co Scott viděl, když připlouvali k přístavu.

„Snad bychom měli raději jet a zastavit se tu na zpáteční cestě,“ navrhl.

Plessoneau pokrčil rameny. „Chtěl jsem vám to sám navrhnout, protože je svátek, mnoho našich mužů nebude chtít pracovat. Můžete teď pokračovat do Fort-de-France a vrátit se zítra. Ale k tomu budete potřebovat povolení od přístavního kapitána, a ten vás možná nepustí.“

„Proč ne?“

„Protože guvernér povolal vojáky, aby bránili lidem prchat z města. Za tři dny se konají volby a on má strach, že k nim nedojde, když všichni utečou. Někdo se ven dostal, ale do Saint-Pierre přicházejí rolníci z farem na svazích hor, takže je město tak přelidněné, jak jsem ho ještě neviděl.“

„A když přesto odplujeme?“

„Zatím to udělala jen jedna loď, italská bárka jménem *Orsolina*, která včera naložila jen polovinu nákladu cukru. Přístavní kapitán jim odmítl povolit

odplout, dokud nedokončí nakládání, a kapitánovi Marinovi Leboffemu pohrozil zatčením. Špitá se, že Leboffe, který je z Neapole, kapitánovi řekl: „O Mont Pelée nevím nic, ale kdyby se Vesuv choval tak jako vaše sopka dnes ráno, rychle bych z Neapole zmizel.“

„To měl možná pravdu.“

„Loď je pod velením kapitána, ale odjezd další lodi bez povolení by mohlo vyvolat paniku u ostatních. Do Fort-de-France právě připlul francouzský křižník, *Suchet*. Mohli by ho zavolat, aby vás zastavil.“

„Tak zjistíme, co si o tom všem myslí kapitán Muggah,“ rozhodl Scott a odvedl Plessoneaua na můstek.

Kapitán si agentovu zprávu vyslechl, ale nijak s ním nepohnula. Zamával výtiskem městských novin *Les Colonies*, které mu tu nechal lékař.

„Úvodník tvrdí, že hora je bezpečná. To mi úplně stačí. A teď připravte loď na vyložení.“

Žádné debaty s kapitánem nepřipadaly v úvahu. Jeho rozhodnutí bylo konečné. Scott řekl jen: „Ano, kapitáne,“ a doprovodil Plessoneaua zpátky k jeho člunu.

Zamával agentovi na rozloučenou a vrátil se zpátky na ubytovací palubu, kde nalezl třetího důstojníka hledět v zahloubaném mlčení na město.

„Pane Haversi,“ oslovil ho Scott, „co vás tak zaujalo?“

„No, je to tak klidný pohled, nemyslíte, pane Scotte? Všechno tak šedé, a přesto zalité slunečním světlem.“

Scott musel neochotně souhlasit, že je to úchvatný výjev. Výrazem „klidný“ by ho však nepopsal. Jemu to stále nevěstilo nic dobrého. „Máme před sebou plno práce. Kapitán chce, aby se paluba leskla jako zrcadlo, až budeme odplouvat.“

„Ano, pane. Ale nevadilo by vám, kdybych si udělal ještě jen jeden snímek, než začneme? Fotoaparát mám na lůžku.“

Scott vytáhl kapesní hodinky. Bylo 7.49. Pár minut nemůže uškodit, když jsou stejně všichni dělníci v kostele.

Usmál se a přikývl. „Ale pospěšte si.“

„Děkuji vám, pane,“ odvětil Havers radostně a rozběhl se k ubytovacím prostorům pro posádku.

Scott stihl udělat jen dva kroky k můstku, když se mu náhle zazdalo, jako by se slunce rázem vyčerpalo. S hrůzou se ohlédl na horu Pelée. Výjev, který

mu padl do očí, způsobil, že zůstal stát zkamenělý na místě, jako by měl nohy zalité cementem.

Jako výstřel z kanónu bitevní lodi se přímo vzhůru do nebe vychrlil obrovský oblak černého dýmu a popela. Jedna strana hory se rozletěla na kusy a druhá masa popela se vyřinula po svazích Pelée v zářící lavině přehřátého plynu. Smrtící řeka si to namířila přímo na přístav Saint-Pierre. Tempem, kterým plynula, musela město pohltnout sotva za minutu.

Přesto Scott nebyl schopen pohybu. Jako by ho zhypnotizoval děsivý pohled, který byl bezhlesný, dokud nedorazila ohlušující rázová vlna, která jím mrštila nazad. Zůstal by tam, přitisknutý na přepážku, dokud by ho nespokl ten smrtící mrak, nebýt toho strašlivého zvuku. Jak ho rána vychýlila z rovnováhy, vrátil se Scottovi zdravý rozum. Jeho prvním impulzem bylo dostat loď do bezpečí, a tak se tryskem rozběhl k přídi.

Když doběhl doprostřed lodi, potkal se s kapitánem Muggahem pádícím na opačnou stranu. Kapitána muselo napadnout totéž co Scotta.

„Zvedněte kotvy, pane Scotte!“ zařval kapitán, než se kolem něj prohnal k můstku.

„Zvednout kotvy, ano!“ zopakoval Scott. Třetí důstojník, který si předtím odběhl pro fotoaparát, se připojil na můstku ke kapitánovi a už nařizoval roztopit kotle na maximální výkon.

Scott se natáhl ke kotevnímu řetězu a spustil pomocný palubní stroj, aby vyzvedl kotvu. Pasažéři všude kolem řičeli hrůzou a pobíhali do všech stran, bezradní v tom, jak se ochránit před blížícím se ohnivým deštěm. Většina posádky na tom nebyla o nic lépe a navzdory Scottovu volání mu nikdo z nich nepřišel na pomoc.

Napočítal patnáct sáhů navinutého řetězu, když se přes severní okraj Saint-Pierre přehoupl smrtící oblak popele, který zapaloval vše, čeho se dotkl, a kamenné stavby trhal na kusy, jako by byly postavené ze sirek.

Dál se mrak převalil nad přístav, kde se střetl s kabelovou lodí *Grappler*. Neměla ani čas vzplanout, než ji mohutná vodní stěna převrhla na bok. Přívalová vlna se valila k nim a porážela přitom jednu loď po druhé.

Zbývalo navinout ještě patnáct sáhů řetězu. Scott věděl, že *Roraima* se z přístavu nikdy nedostane včas. Rozběhl se proto hledat nějaký úkryt. Zbývaly jen vteřiny, než je zachvátí oheň, a tak mu nezbylo než popadnout velikou

plachtu z krytu jednoho ventilátoru, na několikrát ji přeložit, aby získal více vrstev, a přetáhnout si ji přes hlavu. Vrhł se na palubu a schoulil se pod plachtou, ve které si nechal jen malou škvíрку, aby viděl ven. Viděl kapitána Muggaha, jak na můstku štěká rozkazy a vzdorovitě se snaží zachránit svou loď odsouzenou k záhubě.

Ještě před tlakovou vlnou ucítil Scott žár. Rozhořel se kolem do té míry, až si Scott pomyslel, že by mu bylo lépe v jednom z lodních kotlů. Navrstvená plachta většinu žáru pohltila; Scott si byl jist, že bez ní by nemohl přežít. To se mu jen potvrdilo, když s hrůzou přihlížel, jak kapitánův knír, vlasy i oblečení zachvacují plameny. Kapitán zakvílel v nesnesitelných mukách a dalšího pohledu byl Scott ušetřen, protože se mu kapitán odpotácel z výhledu.

Do plachty začaly bubnovat rozpálené kameny a kusy bahna, některé menší než brok, jiné velké jako holubí vejce. Neletěly tak rychle, aby Scotta zranily, a tak se krupobití kamínků rozhodl prostě přechkat za naslouchání, jak syčí dopadající do vody kolem lodi.

Chvíli nato dostihla *Roraimu* tlaková vlna tak silná, že Scottovi málem vytrhla plachtu z rukou. Oba stěžně se oddělily dvě stopy nad palubou tak čistě, jako by je uřízla pila, komín se zlomil napůl. Do lodi ze strany narazila vodní vlna, nejprve ji naklonila k levoboku a potom s ní trhla tak prudce doprava, že se boční zábradlí ponořilo pod vodu.

Ve strachu, že ho náraz odmrští do vody, Scott vykřikl a ze všech sil hledal něco, čeho by se chytil. Klouzal po palubě pokryté popelem, stále ukrytý pod plachtou, dokud nenarazil nohama na petlici nákladního prostoru. Na okamžik si pomyslel, že se loď musí převrhnout jako *Grappler*, ale ta stará holka vydržela a zhoupla se zpátky vzhůru, i když zůstávala dál silně nakloněná.

Scott otevřel oči, vykoul škvírou v plachtě, aby se zorientoval, a zjistil, že je přímo proti příďové nástavbě. Už už se k ní chystal rychle vyrazit, když se dveře doširoka rozletěly, z nich se natáhli dva námořníci, Taylor a Quashey, a honem ho zavekli dovnitř.

Zabouchli dveře a okénka zakryli matracemi, kufry, vším, co jen našli. Když byl prostor utěsněný, schoulili se pod plachtu a deky a čekali na konec – buď ohnivě bouře, nebo svých životů.

Po době, která Scottovi připadala jako hodina, ale nemohlo jít o víc než deset minut, Scott ucítil, jak žár zvolna ustupuje. V naději, že to nejhorší mají už za sebou, vstal a otevřel dveře.

Stačil mu jediný pohled, aby si uvědomil, že to nejhorší teprve začíná.

Paluba byla posetá ohořelými mrtvolami. Muži, ženy i děti byli strašlivě popáleni nebo pokrytí takovou vrstvou prachu, že to vypadalo, jako by byli zatuhlí v betonu. Nedali se rozeznat cestující od posádky.

Opatrně procházel mezi nimi, pátral po známkách života, když narazil na postavu ležící tváří dolů, záda oděvu prohořelá. Ubohý člověk sténal bolestí. Scott ho jemně otočil a spatřil děsivý výjev, který ho přiměl zavrátat dozadu.

Z mužových vlasů nezbylo nic, kůži měl zčernalou a nos a uši znetvořené a přiškvařené k hlavě. Jediné, podle čeho Scott poznal, že jde o muže a ne o ženu, byly zbytky kabátu a kravaty, které se dosud rýsovaly pod jeho zkříženými pažemi. Spodní polovinu těla měl spálenou na škváru. Scott si pomyslel, že ten člověk musel ležet na břiše, když ho žár sežehl.

„Pomozte mi, pane Scotte,“ procedil člověk před spálené rty.

Scott se na muže zmateně zadíval. „Znám vás, pane?“

„Jestli mě znáte, pane Scotte?“ zakrákal. Každé slovo ze sebe soukal s trýznivým úsilím. „Jsem Lutzen.“

Scott vytřeštil oči na Günthera Lutzena. Sám by Němce nikdy nepoznal.

Lutzen natáhl ke Scottovi chvějící se paže. Scott si pomyslel, že se muž natahuje pro pomoc. Místo toho však Němec zvedl ke Scottovi svůj drahocenný zápisník. Teprve teď si první důstojník uvědomil, že Lutzen musel zakrýt záznamník vlastním tělem, aby ho ochránil před plameny.

„Umírám. Dejte to mojí sestře.“

Scott nechtěl vidět umírat dalšího člověka, a tak se zoufale rozhlížel po nějakých známkách, že se k nim blíží pomoc. Plavidlo, v němž rozeznal nákladní loď *Roddam*, se obracelo za levobokem a mířilo k otevřenému moři. Scott viděl, že celá jeho záď je v plamenech.

„Prosím, pane Scotte,“ vyžádal si Lutzen nazpět jeho pozornost. „Ingrid Lutzenová, New York City.“

Scott viděl, že pro muže už nemůže nic víc udělat, a tak přikývl, opatrně převzal zápisník a zastrčil si ho pod opasek. „Jistě, pane Lutzene. Dohlédnu na to.“

Usmát se Lutzen nemohl, ale přikývl, že rozumí. „Řekněte jí, že jsem tam byl,“ pravil s žalostným zasípáním. „Učinil jsem zásadní objev. Objev, který všechno změní. Zářily jako smaragdy, a byly vysoké jako kmeny stromů.“

Strašivě se rozkašlal, celé tělo se mu rozechvělo námahou. Scott se pokusil vstát, aby pro něj našel nějakou vodu, ale Lutzen ho popadl za rukáv a přitáhl si ho tak blízko, až se Scottovo ucho vznášelo nad jeho ústy. Zaseptal tři slova a pak jeho ruka na Scottově kabátě povolila. Lutzenova ústa milosrdně utichla, konečně osvobozená od bolesti.

Scott zůstal ještě chvíli klečet, zmatený tím, co slyšel. Nato jeho pozornost zaujaly další steny a on vstal. Teď když byl kapitán mrtvý nebo smrtelně zraněný, přešlo velení na něj.

Scott posbíral na lodi všechny přeživší, které našel. Z původních osmašedesáti na palubě jich zůstalo sotva třicet, a polovina z nich se pravděpodobně nedožije rána. Scott a další tři členové posádky byli jediní, kdo neutrpěli žádné vážné zranění. Pustili se do stavění prámu ze zbytků záchranného člunu, ale jejich úsilí bylo nakonec zbytečné, protože odpoledne dorazil francouzský křižník *Suchet*, přijal je na palubu a *Roraimu* nechal svému osudu. Důstojník, který přinesl Scottovi kávu, mu tlumočil své obavy, že strašlivý masakr v Saint-Pierre nepřežila ani jediná živá duše.

Teď když byli on a několik jeho svěřenců v bezpečí, neměl Scott nic na práci, a tak vytáhl zpod opasku Lutzenův zápisník a začal v něm listovat. Přesně jak předpokládal, nerozuměl v něm jedinému slovu. Nejenže byly stránky popsány německy, ale většina zápisků sestávala ze změti rovnic a jakési vědecké hantýrky. Scott jen doufal, že Lutzenova sestra bude vědět, co si s tím počít, a v duchu si přísahal, že svůj slib předat jí zápisník dodrží.

Hodně přemýšlel o tom, co všechno ženě poví, až se s ní setká po návratu do New Yorku, má-li ji ušetřit celé hrůzy toho, co její bratr utrpěl. Došel však k tomu, že si zaslouží znát pravdu, včetně Lutzenových posledních slov, která jí byla určena.

Chtěl si být jist, že jí toto poselství předá doslovně a že je za zbývajících dní cesty na sever nezapomene, a tak od jednoho z námořníků *Suchetu* vyžebroval tužku a nalistoval první prázdnou stránku. Načmáral na ni tajemné fráze, které vyslechl. V hlavě mu dosud zněl Lutzenův syrový hlas.

Řekněte jí, že jsem tam byl. Učinil jsem zásadní objev. Objev, který všechno změní. Zářily jako smaragdy, a byly vysoké jako kmeny stromů.

Pak se Scott zarazil. Dosud si nebyl jistý, jestli poslední tři Lutzenova slova slyšel správně. Pak pokrčil rameny a zapsal Lutzenovu nepochopitelnou zprávu přesně tak, jak si ji pamatoval.

Našel jsem Oz.

1

CHESAPEAKSKÁ ZÁTOKA PŘED DEVÍTI MĚSÍCI

PROTOTYP ÚTOČNÉHO DRONU X-47B VYKROUŽIL ŠIROKOU ZATÁČKU, VZDÁLENÝ jen několik minut od cíle ležícího osmdesát mil severozápadně od mostu s tunelem přes zátoku Chesapeake. Frederick Weddell upravil algoritmus přeskoků mezi frekvencemi v rušivém přenosu. Jeho úkolem bylo přerušit kontrolní signál přicházející od obsluhy dronu na námořní základně Ventura County v Kalifornii a překódovat jeho palubní navigační systém tak, aby malý letoun se svými tisíci librami paliva narazil přímo do starého opuštěného říčního člunu.

I bez dvojice chytrých bomb, které dokázal nést, byl dron schopen uskutečnit smrtící teroristický útok na Spojené státy.

Weddell si v té výzvě liboval. „To zvládnem,“ řekl si spíš pro sebe, přestože v malé místnůstce nacpané až po strop elektronickým zařízením a displeji s ním byli ještě další dva muži. Osmdesát stop dlouhá komunikační loď zakotvená nedaleko ústí Potomacu byla jinak prázdná s výjimkou kapitána, který byl nahoře na můstku. Weddell si upravil brýle s drátěnými obroučkami a otočil se na největší z monitorů, který přenášel obraz z kamery umístěné

na palubě. Dron byl teprve v první otočce od startu a na monitoru vypadal jako bílý klínek na oranžovém pozadí soumraku.

K dokončení jejich mise nestačilo vyrušit ovládací signál. Kdyby došlo ke ztrátě kontaktu dronu s obsluhou, přepnul by na autonomní režim a vrátil se na svou základnu na námořním letišti u řeky Patuxent, leteckém centru v Marylandu, které sloužilo jako testovací zařízení většiny vzdušných zbraňových systémů námořnictva. Klíčem proto bylo dosáhnout nového oprávnění ke kontrole, aby se do letounu daly nahrát nové souřadnice pro určení alternativního cíle. V tomto případě mělo bezpilotní letadlo dostat instrukce narazit v rychlosti pěti set mil za hodinu do opuštěného člunu.

Takový útok byl pro Pentagon nejhorším představitelným scénářem. Nikdo – ani návrháři dronů pracující pro Spojený výbor náčelníků štábů – totiž nevěřil, že by se do palubních systémů dalo nabourat. Ale od doby, kdy přísně utajený výzvědný dron RQ-170 Sentinel takto havaroval v Íránu, generalita vyžadovala, aby letectvo a námořnictvo prokázaly, že jejich komunikační protokoly jsou neprolomitelné. Kromě toho, že byl ztracen dron, jehož výroba stála stovky milionů dolarů, havárie umožnila Íránu klidně nahlédnout do jedné z nejpokročilejších technologií v Americe. Když mohli Íránci dron sestřelit, mohlo se jim podařit i zbavit operátora jeho ovládání. Armáda proto bohatě investovala do programu, který měl zajistit, aby se něco takového nemohlo nikdy stát.

A to byl důvod této simulace únosu.

Objevila se výzva, aby vznikl tým sestavený z nejlepších a nejpronikavějších odborníků na drony, který poslouží jako jednotka na infiltraci do řad nepřítele. Weddell, vzděláním elektrotechnik a nyní špičkový komunikační specialista amerického letectva, se té příležitosti ihned chopil. Byl expertem na veškeré druhy přenosu, šifrování a rušení signálu, a proto byl vybrán, aby misi na zachycení signálu vedl. Jeho tým zahrnoval ještě další dva špičkové vědce.

Lawrence Kensit, zakřiknutý chlapík nahrbené chůze a tváře zjizvené od akné, byl počítačový specialista a fyzik, který získal titul Ph.D. na Caltechu, když mu bylo dvacet let. Navzdory svému sklonu nazývat každého, u něhož měl pocit, že nedosahuje jeho úrovně geniality, „nenapravitelným

blbcem“ – a to včetně důstojníků, kteří byli na jeho práci závislí – se mu podařilo stát se nejocetovanějším vývojářem softwaru pro drony v celé americké armádě. Nyní seděl po Weddellově pravici a bubnoval prsty do klávesnice položené před trojicí monitorů, na nichž problikávala data.

Ten druhý byl Douglas Pearson, vývojář hardwaru zodpovědný za technologii, která putovala do nejpokročilejších dronů v armádním arzenálu. Byl to obrovský medvěd, jehož burácivý hlas a ohromné břicho se hodily k muži, jenž neříkal často ne a nebyl to slovo zvyklý ani slýchat. Své říši vládl železnou pěstí a velmi hlasitě se vypořádal s každým, kdo nesouhlasil s jeho úhlem pohledu. Nyní seděl po Weddellově levici s nohama nahoře na pultě, v jedné ruce tablet a v druhé pořádný hrnek s kafem.

Jestli se nabourat do ovládacího systému dronu nepodaří jim třem, nemůže se to podařit nikomu jinému na světě. Až se potvrdí, že dron opravdu letí na náhradní trasu k opuštěnému člunu, Weddell měl v plánu ho vychýlit z kurzu a nechat ho proletět nad řekou Patuxent jako poslední gesto před návratem na základnu Ventura.

Pearson hlasitě vysrkl kávu, než odložil hrnek a poklepal tabletem o stůl. „Co se děje, Larry? Zatím tu na spojení nic nevidím.“

„Doktore Weddelle,“ pravil Kensit, aniž by odlepil zrak od obrazovek, „připomeňte prosím doktoru Pearsonovi, že na tuto přezdívkou nereaguji. Dávám přednost oslovení ‚doktore Kensite‘, ale snesu i ‚Lawrence‘, třebaže tuto výsadu si obvykle šetřím pro lidi, které mohu považovat za sobě rovné.“ Chvilí se odmlčel, než dodal: „Jestli to není zcela jasné, jeho k těmto lidem neřadím.“

„V jakém smyslu si nejsme rovni, *doktore Kensite*?“ opáčil Pearson s ironickým úsměskem. „Třeba ve výšce se mi určité rovnat nemůžeš.“

„To ani ve váze.“

Pearson si odfrkl. „Proč bych ti prostě neříkal *prcku*? Nebo třeba *nedochůdče*?“

„Moje výška je možná menší v poměru k vám, ale blíží se k průměru,“ odvětil Kensit bezvýrazně. „Podobně jako vaše IQ.“

„Tak dost,“ vložil se do debaty Weddell, který měl jejich věčného hašteření po krk. „Tohle tu teď nebudeme řešit.“ Posledního půl roku strávil v roli arbitra jich dvou.

„Tuhle věc dotáhneme do konce,“ pokračoval, „takže se pokuste chovat civilizovaně, dokud nebude hotová. Přímý dosah signálu budeme mít už jen dvě minuty. Jak jsi na tom, Lawrenci?“

Kensit s rázným lupnutím stiskl poslední klávesu. „Pokud jsou hardwarové výpočty dr. Pearsona správné, pak jakmile se vám podaří sebrat ovládací signál Ventuře, budu já schopen rekonfigurovat palubní navigační protokoly.“

Weddell přikývl a uvedl do pohybu svůj plán zablokování přenosu. Ošálení GPS navigace by nefungovalo, protože všechny americké drony spoléhaly na inerciální navigaci právě proto, aby takové taktice předešly. Takže musel být mnohem tvořivější. Pomocí antény vlastní konstrukce připevněné na palubě lodi vyslal k přijímači X-47B rychlý impuls přetížení, který způsobí, že palubní systémy na okamžik zamrznou. Choulostivým aspektem tohoto zásahu bylo udělat ho právě tak dlouhý, aby se přijímač ihned vrátil do vyhledávacího režimu, ale ne tak dlouhý, aby rozeznal, že se někdo pokouší narušit protokoly, protože pak by se letoun vrátil do autonomního režimu.

„Připrav se, Lawrenci,“ řekl Weddell. „Pamatuj, že máš na získání signálu jen dvacet vteřin.“

„Já vím.“

No jistě že to víš.

Weddell se obrátil na Pearsona. Ten měl za úkol vyřadit automatickou sebedestrukci dronu, která by se aktivovala, kdyby jeho senzory detekovaly neoprávněný signál, který se jej snaží ovládat. „Doug, jsi připraven?“

„Jdeme na to,“ prohlásil Pearson a zamnul si ruce.

„Fajn. Až řeknu teď. Tři. Dva. Jedna. Teď.“

Weddell stiskl tlačítko ENTER a dron zasáhl pulz. Monitor potvrdil, že šlo o přímý zásah.

„Do toho, Lawrenci!“

Kensit začal zuřivě klepat do klávesnice. Vteřiny plynuly. Weddell nemohl od této chvíle dělat nic než se dívat a čekat. Oči měl přilepené na monitoru nad sebou. Dron si stále udržoval původní kurz.

„Status, Lawrenci?“ Časovač, který spustil na laptopu, jim dával ještě deset vteřin.

„Isoluji kontrolní podprogramy,“ oznámil Kensit, což bylo asi maximum toho, co se od něj Weddell mohl v danou chvíli dozvědět.

Další tukaní. To čekání bylo nekonečné. Poprvé za celý ten dlouhý proces byl Weddell naprosto bezmocný.

„Pět vteřin, Lawrenci!“

Další údery do klávesnice.

„Ty na to máš, Kensite,“ ozval se Pearson.

Kensitovy prsty pobíhaly po klávesnici, načež je od ní odtáhl jako klavírní virtuos, který právě dohrál menuet.

„Já vím,“ prohlásil. „Máme kontrolu.“ Zadíval se ostře na Pearsona. „Nesnažte se zpochybňovat moji genialitu.“

Kdyby se Pearsonovi nepodařilo vyřadit autodestrukci, dron by sice doopravdy nevybuchl, ale pokud by nebyla autodestrukční sekvence ukončená, uvnitř v X-47B by se přepnul spínač. Inspektoři, kteří budou dron později prohlížet, by poznali, že pirátská mise selhala. A částečné úspěchy se nepočítaly.

Pearson pracoval s tabletem stejně obratně, jako Kensit zacházel s klávesnicí. Weddell se teď soustředil na zadání nových souřadnic cíle do navigačního systému. Skončil přesně ve chvíli, kdy Pearson triumfálně zvolal: „A máš to, strýčku Same! Dostali jsme tvůj dron!“

Weddell a Pearson si začali vítězoslavně plácet dlaněmi. Od Kensita se jim nedostalo víc než zdviženého obočí a pokrčení ramen, jako by nehodlal oslavovat něco, co naprosto předpokládal.

Jenže oslava dlouho netrvala. Weddell si všiml, že X-47B se na monitoru obrací. Měl teď mířit směrem od nich k opuštěnému říčnímu člunu. Místo toho však letěl přímo na ně.

A klesal.

„Co se to k čertu děje, Lawrenci?“

Kensit ohromeně zavrtěl hlavou. „Tohle není možný.“

Pearson shodil nohy ze stolu a vykulil oči na Kensita: „Cos to udělal, Larry?“

„Neudělal jsem nic, co by způsobilo tohle.“

„Způsobilo co?“ zajímal se Weddell.

„Dron se pověsil na signál, který vysíláme.“

„Co?“ Weddell se pokusil jejich signál vypojit, ale počítač nereagoval. „Jak je tohle možný?“

„Já... si nejsem jistý.“

Weddell se obrátil k monitoru. X-47B byl na monitoru každým okamžikem větší. Nezbyvala jim ani minuta, než dron se svým nákladem paliva dokončí svůj kamikadze útok a roztrhá loď na kusy. „Dokážeš ho přeprogramovat?“

Kensit jen civěl na monitor, zmateně a mlčky.

Weddell vyskočil ze židle a zacloumal s ním. „Říkám, dovedeš to přeprogramovat?“

Kensit zřejmě poprvé za svůj život pronesl slovo: „Nevím.“

„Tak to budeš muset aspoň zkusit, jinak jsme všichni mrtví.“ Otočil se a ukázal na Pearsona: „Podívej se, jestli dokážeš spustit tu autodestrukci.“

Pearson rychle přikývl a nahrbil se nad tablet. Weddell se rozběhl ke dveřím v čele místnosti.

„Kam jdeš?“ zvedl zrak Kensit.

„Jestli se vám nepodaří znovu získat kontrolu, můžu aspoň já zabránit naší anténě ve vysílání.“

Rozrazil dveře a doběhl na můstek, kde našel kapitána, jak neklidně pozoruje blížící se dron.

„Rozjedte nás – rychle!“ vykřikl Weddell.

Kapitán se nepotřeboval vyptávat proč a ihned nahodil motory.

Weddell vylezl na horní palubu nad můstek, kde byla umístěná anténa. Když vypojí napájecí kabel, vysílání ustane. I kdyby se dron upřel na jejich počáteční polohu, pokud se loď posune, uhne mu z cesty.

Natáhl se k anténě a právě se chystal uchopit kabel, když sebou loď trhla dopředu. Náraz ho vymrštil dozadu, Weddell odklopýtal k zábradlí a udeřil se hlavou o přepážku.

Pár vteřin viděl před očima hvězdičky a musel zatřepat hlavou, aby se jich zbavil, než se rychle začal plazit k anténě. Černý kabel vedoucí k parabole volně ležel na bílé palubě.

Zdvihl oči a uviděl, jak se na ně řítí bílá šmouha, černý otvor přívodu vzduchu v ní zel jako chřtán rejnoka manty. Smrtící kvílení tryskového motoru zvěstovalo děsivý konec, pokud se mu nepodaří přerušit jejich vysílání. Zdálo se, že Kensit ani Pearson úspěšní nebyli.

Weddell popadl napájecí kabel oběma rukama a trhl za něj. Držel pevně. Zapřel se nohama za otáčivý podstavec paraboly a zatáhl veškerou silou, kterou v sobě našel, až se mu svaly bolestivě napjaly.

S náhlým lupnutím kabel odlétl ve spršce jisker a Weddell se rozklopýtal dozadu.

Sotva se posbíral na nohy, šel se podívat na anténu. Kabel byl z ní kompletně vytržený. Nebylo možné, aby ještě vysílala.

Od přídě se odrážely vlnky zpěněné vody, podle nichž už pluli rychlostí dobrých dvaceti uzlů. Od exploze dronu by je měla dělit dostatečná vzdálenost.

Weddell se obrátil zpátky k dronu, aby mohl později vyšetřovatelům přesně sdělit, kam spadl. K jeho nesmírné hrůze však dron nepřestával upravovat kurz.

Mířil dál přímo na ně. Nemohl být vzdálený víc než pět vteřin letu.

Weddell se vyškrábal na nohy v šíleném pokusu vrhnout se přes palubu lodi, ale už bylo pozdě. Čas jako by se zastavil. Dron se vrhl přímo proti lodi a explodoval.

Jeho poslední myšlenky, než ho pohltila ohnivá koule, nepatřily jeho manželce, matce ani jeho německému ovčákovi Banditovi. Soustředily se na skutečnost, že tohle nebyla žádná nehoda. Frederick Weddell využil své poslední mozkové impulzy k formulování otázky: Kdo mě zabil?

2

PUERTO LA CRUZ, VENEZUELA SOUČASNOST

PŘÍSTAVNÍ KAPITÁN MANUEL LOZADA ZAVRTĚL NEVĚŘIČNĚ HLAVOU, KDYŽ se jeho člun přiblížil k rezivějící mase, kterou se chystal zkontrolovat, než vyloží svůj náklad v docích La Guanta. Zaclonil si oči před zapadajícím sluncem, aby si ji lépe prohlédl. Vzor skvrnitě zelené barvy na trupu z dálky připomínal maskování lodi pro plavbu džunglí, ale zblízka rozeznával, že to bylo jen nedbalé záplatování, jak někdo na boky nacákal skvrny zelené různých odstínů v barvě zvratků, aby zakryl nejhorší holá místa, a i nejnovější barva už se odlupovala po kusech.

Když jeho člun obeplouval loď, Lozada rozeznal nápis *Dolos* na zádi v barvě lahve od šampaňského, jediný náznak elegance na jinak skrznastrž ohavném plavidle. Vlajka vlající ze žerdi byla liberijská, což odpovídalo informacím, které získal z nezávislých zdrojů.

Loď byla velická – dlouhá 560 stop – ale přesto se nemohla rovnat masivním supertankerům kotvícím v ropném terminálu Pamatacual ani ne pět mil odsud. *Dolos* nebyla kontejnerová loď, spíš starý toulavý parník, který převážel, co bylo třeba, mezi méně frekventovanými přístavy světa. Tohle

konkrétní plavidlo vypadalo, že ho měli poslat na vrakoviště už v minulém století. Kdyby ji zastihla jen sebemenší bouře, Lozada by nebyl překvapen, kdyby se ta stará holka zlomila v půli a potopila.

Dva z pěti jeřábů na palubě byly tak zrezivělé, že zkrátka nemohly být schopné provozu. Po palubě se bez ladu a skladu válelo harampádí a rozbité stroje. Dva komíny chrlily černý dým. Špinavá bílá nadstavba ležela mezi šesti příďovými a dvěma záďovými nákladními prostory, z každé strany trčela do prostoru dvě křídla můstku. Okna na kormidelně byla tak umouněná, všiml si Lozada, že kormidelník si v jednom místě musel vyleštit průzor, aby na pětímílovou cestu do přístavu vůbec viděl.

Lozada sloužil u venezuelského námořnictva už dvacet let; co se stal přístavním kapitánem, zůstal v záloze, a kdyby dopustil, aby nějaká jeho loď zchátrala do tak havarijního stavu, dostal by co proto. Věděl, že svěřit svůj náklad takovému plavidlu mohl jen ten nejlacinější nebo nejzoufalejší přepravce.

Pokynul obsluze člunu, aby přirazila bokem k omšelé lávce spuštěné z *Dolosu*, a obrátil se k muži sedícímu za ním, bývalému čínskému námořníkovi jménem Gao Wangšu. Muž štíhlé šlachovité postavy a pečlivého vojenského sestřihu by mohl v armádě sloužit klidně doteď.

„No?“ oslovil ho Lozada anglicky, jak spolu obvykle mluvili. Admirál vybral Lozadu na úkol osobně a hodlal získat jasnou odpověď.

„Ještě nevím,“ odpověděl Gao.

„Nemůžu se ozvat admirálovi, dokud si nebudete jistý. A závisí na tom i vaše výplata.“

„Nemůžu si být jistý odpovědí, dokud se nepodívám na palubu.“

„Ať tak či tak, bylo by lepší, abyste se nespletl.“

„To má být výhrůžka?“

„Varování. Admirál nemá rád, když z něj někdo dělá hlupáka.“

Gao pohlédl na Lozadovu pistoli a pomalu přikývl. „Sdělím vám veškeré pochybnosti, které snad nad její totožností budu mít.“

„Na to dohlédnu. Pamatujte, že hrajete muže ve výcviku, což znamená, že musíte být zticha.“

„Rozumím.“

Jakmile byl člun přivázaný k *Dolosu*, dvojice přešla lávku a ocitla se tváří v tvář nedbalému námořníkovi v ošoupaném kovbojském klobouku. Zpod jeho okrajů vyčuhovaly v podivných úhlech provázky hnědých vlasů, v tureckém kníru pod baňatým nosem se daly rozeznat zbytky jídla. Mužovo khaki tričko bylo poseté skvrnami od kávy a od potu a dovedlo jen těžko zakrýt mužovo mohutné břicho.

„*Habla Español?*“ zeptal se Lozada.

„Ne,“ odpověděl muž s přízvukem, který Lozada nepoznával. „Doufám, že mluvíte anglicky.“

„Jmenuji se Manuel Lozada. Jsem přístavní kapitán v La Guantě. Odvedte mě prosím ke kapitánovi.“

Úsměv odhalil mužovy zuby nasáknuté nikotinem. „Máte ho před sebou. Buck Holland, jméno mé. Vítejte na palubě *Dolosu*.“ Natáhl paži a energicky potřásl Lozadovi rukou.

Lozada dovedl těžko skrýt překvapení, že ten povaleč je kapitánem lodi, ale rychle se vzpamatoval a představil Gaa jako svého cvičence Fernanda Wanga. Neočekával, že Gaova etnická příslušnost vzbudí nějaké podezření, protože ve Venezuele se nacházela početná populace čínských imigrantů.

„Potřebuji vidět vaše seznamy posádky a nákladu, vaše registrační a přepravní dokumenty.“

„Máte je mít,“ řekl Holland. „Jsou nahoře na můstku. Pojdte za mnou a koukejte, kam šlapete. Paluba by místy potřebovala vyspravit.“

Lozada se jeho formulaci málem zasmál. Zborčené ocelové pláty na sobě měly tak výraznou vrstvu rzi, že bylo divu, že loď držela pohromadě, bez ohledu na počasí. Přes prolámaná zábradlí se táhly kusy řetězů a nadstavba budila zblízka čirou hrůzu. Přes trhliny v přepážkách byly přišroubované prohnílé kusy překližky a dobrá třetina oken kolem můstku byla rozbitá.

Navzdory tomu, co si o kapitánovi zjistil, ho překvapil rozsah jeho lhostejnosti, a to nejen vzhledem k lodi, ale také k vlastní osobě. Hollandovi mělo být asi čtyřicet let, ale slunce a hojné pití mu nejméně patnáct přidaly. Podle záznamů byl kapitán nenapravitelný alkoholik, který nedaleko Singapuru najel s lodí na mělčinu. Jediné plavidlo, které pro sebe od té doby dokázal sehnat, byl tenhle zchátralý toulavý parník, a jak to tak vypadalo, na nějakou péči o svou reputaci už Holland naprosto rezignoval.

Vešli do úzké chodby a Lozadu málem povalil zdejší odporný puch, směsice cigaretového kouře, dieselových výparů a splašků. Začal se prakticky dávit.

„Jo,“ přikývl Holland. „Za ten smrad se omlouvám. Hajzlík zase neodtýká, takže doufám, že ho nebudete potřebovat. Moji kluci už na tom pracují. Víte, před dvěma týdny uprostřed Atlantiku jsme se museli spokojit s kbelíkama.“ Místo aby se cítil trapně, hlasitě se té vzpomínce zasmál.

Lozada potlačil nutkání ucpat si nos a následoval kapitána dovnitř. Gao krácel mlčky vedle něj a vstřebával strašný stav interiéru. Popraskané linoleum vrzalo Lozadovi pod gumovými podrážkami. Dával si pozor, aby se neotřel čistou uniformou o umouněné stěny z holého kovu. Zářivky na stropě poblikávaly dost na to, aby člověku vyvolaly epileptický záchvat.

Došli do kapitánovy kanceláře, kde bylo štiplavé aroma ještě pronikavější. Obdélníková místnost měla jediné okno zbělené solí, z maleb na černém sametu na stěnách na ně shlíželi hrůzu nahánějící smutní klauni vyvedení v neonových odstínech.

V kanceláři byly dvojce další dveře, oboje otevřené. První vedly do kapitánovy kajuty, kde bylo jen o málo víc než skříňka přišroubovaná ke stěně, zrcadlo rozpraskané tak, jako by do něj někdo udeřil pěstí, a neustlaná kovová postel poházená sepraným prostěradlem a ošuntělou přikrývkou.

Druhé dveře vedly do maličké koupelny, která působila, že se v ní neuklízelo od chvíle, kdy loď poprvé vyplula na vodu. Puch stoupající z toalety byl nesnesitelný.

Holland došel ke stolu a svalil se do křesla, které zaskřípělo na protest. Lozada s údivem pozoroval, jak kapitán zastrkuje do stěny holé dráty od stolní lampičky, ucukává rukou a kleje, když se ze zásuvky vysypala sprška jisker. Lampička se přesto rozblikala.

„Udělejte si pohodlí,“ pronesl Holland a pokynul k páru židlí na protější straně stolu. Lozada se posadil na samý okraj sedadla, aby se vyhnul lesknoucí se skvrně neznámého původu. Gao jeho nepohodlnou pozici napodobil.

Než stihli začít, vřít se do místnosti obrovský černý chlap svírající v tlapě za ocas ohromnou mrtvou krysu. Lozada i Gao sebou trhli leknutím.

„Našel jsem to, kapitáne!“ křikl muž vítězoslavně.

„Tahle potvora nás ucpala?“

Námořník přikývl. „Hajzlíky už by měly fungovat.“

„Nastražte další pasti, dokud jsme tady. Musíme po nich jít jako šílení.“
Zatímco Holland věnoval pozornost kryse, Lozada si ho nenápadně vyfotil mobilním telefonem.

„Ano, pane.“ Muž zmizel stejně rychle, jako se objevil.

„Aspoň něco se nám dneska podařilo,“ prohlásil Holland, zatímco se prohrabával věcmi na stole. Vytáhl dva vazače, jeden se seznamem nákladu a přepravní dokumentací, druhý s registrací a seznamem posádky.

Lozada si nejdříve prošel informace o nákladu.

„Tady se píše, že vezete hnojivo,“ řekl.

Holland přikývl a zvedl ze stolu párátka, které si zastrčil do koutku.

„To je fakt. Pět tisíc tun z Houstonu. Jen tisíc míří do Venezuely. Zbytek pokračuje do Kolumbie. A taky tu nabereme nějaké dříví, když už jsme tady.“

„V Puertu La Cruz jste noví. Ještě jsem vás tu neviděl.“

„Jedu, kam mi řeknou. Většinou je to na sever Karibiku, ale s radostí se pro změnu rozhlídnou ve vaši krásný zemi.“

Spokojený, že informace o nákladu jsou v pořádku, se Lozada pustil do pročítání seznamu posádky. Nic mu nepřipadalo podivné. Byla to jen směska filipínských a nigerijských námořníků. Liberijská registrace byla také v pořádku.

Podal vazače Gaovi, který si je přečetl a položil je zpátky na stůl.

„Tak jak to vypadá?“ zajímal se Holland.

„Bojím se, že naši dělníci mají dnes večer plné ruce práce,“ řekl Lozada.
„Nevím, jestli budou mít čas pomoci vám s nákladem dříve než zítra.“

Holland se zazubil. „Třeba by se to dalo popohnat.“ Otevřel zásuvku, vytáhl z ní obálku a podal ji Lozadovi. „Tohle by mělo pokrýt nějaký ty přesčasy.“

Lozada prolistoval peníze v obálce a napočítal pět set amerických dolarů. Měl tu sice ještě jiné poslání, ale neviděl důvod nechat si ujít lákavou příležitost přivýdělku.

„Jsme domluvení?“ zeptal se Holland.

Lozada se otočil na Gaa. „Viděl jste, co jste potřeboval?“

Gao stroze přikývl.

Lozada zastrčil obálku do kapsy a vstal. „Všechno se zdá být v pořádku, kapitáne Hollande. Můžete začít ihned vykládat.“

„To je od vás moc pěkný, pane Lozada. Rád vás vyprovodím ven.“

Vrátili se zpátky k lávce.

„Pěkně se mi s váma jednalo,“ naklonil Holland klobouk na rozloučenou.

„A teď, jestli mě omluvíte, už čekám na pořádný funkční zařízení celý hodiny, jestli mi rozumíte. *Adiós*.“

Lozada se nemohl dočkat, až tenhle smrdutý bordel opustí. Slabě se usmál a kývl na pozdrav. Když byli bezpečně zpátky na člunu a on se mohl konečně zase nadechnout čerstvého vzduchu, počkal, až obsluha člun rozjede a pak pokrčil na Gaa rameny.

„Aspoň teď víme, že tohle není ona,“ řekl.

„Mýlíte se,“ odpověděl Gao. „Tohle je ta loď, kterou hledáte.“

Lozada se na Číňana ohromeně podíval a ohlédl se zpátky za tím odpudivým kapitánem, který už se vracel do kajuty. „To si děláte srandu! Ta věc by nemohla vozit ani odpadky.“

„Je to celé jen chytré maskování. Už jsem na té lodi byl.“

„Podívejte, ty řečičky už jsme slyšeli všichni. Normálně vypadající nákladní loď naložená zbraněmi, která se používá ke špehování v zemích po celém světě. Někdo tvrdí, že je britská, někdo zase, že patří Američanům nebo Rusům. Nikdo neví, jak se jmenuje. Nikdo se neshodne na tom, jak vlastně vypadá. Jediné, co máme, jsou mlhavé historky z druhé ruky o lodi, co se zaplétá do mořských bitev s čínskými torpédoborci, íránskými ponorkami a barmskými dělovými čluny. Údajně má plno raket a torpéd a laserů, pancéřování tlusté tři stopy a vydrží prakticky všechno kromě jaderného výbuchu. Vám tahle hora šrotu, co sotva plave, připadá jako válečná loď?“

Gaův výraz byl ale smrtelně vážný. „Torpéda ani lasery jsem neviděl, ale zato jsem sloužil na palubě torpédoborce *Čengdo* a byl jsem jedním z námořníků poslaných na tu loď, aby ji zajali. Zahnila nás dobře trénovaná skupina vyzbrojená nejnovějšími zbraněmi.“

Lozada se zasmál. „Tu loď bych bez potíží zrekvíroval se dvěma muži od policie.“

„To bych vám neradil. Váš admirál má informace, které vy nemáte. Doporučuji vám, abyste mu zavolal a sdělil mu mé závěry.“

Lozada na Gaa přimhouřil oči. „Řekněte mi jediný důvod, proč bych vám měl věřit.“

„Jméno té lodi – *Dolos*. Víte, co znamená?“

„Jistě. *Dolos* je tvarovaný betonový blok. Stavíme z nich vlnolamy.“

„Má ještě jeden význam. Cestou sem jsem si to našel na telefonu. *Dolos* je řecký bůh klamu. Chtějí, abychom loď považovali za neškodnou.“

Lozada vytáhl vlastní chytrý telefon a za chvíli obdržel tentýž výsledek. Zakabonil se. Jako důkaz to bylo dost chatrné, ale mohl by mít pořádné potíže, kdyby to admirálovi neoznámil a pak by se ukázalo, že se mýlil.

„Tak jo,“ řekl a vytočil číslo, které mu dali. Požádal o admirála a byl okamžitě přepojen. Linkou se k němu doneslo zřetelné syčení, než ho zakončilo cvaknutí.

„Tady admirál Dayana Ruizová,“ promluvil španělsky ženský hlas. „Kdo je tam?“

„Admirále, tady komandér Manuel Lozada,“ ohlásil se nervózně. „Señor Gao potvrdil, že jde o hledanou výzvědnou loď.“

„Co si myslíte vy?“

„Podle mě to není víc než nákladní loď, která se každou chvíli musí potopit.“

„Vyfotil jste ho, jak jsem vám řekla?“

„Ano, admirále.“

„Pošlete mi to. Hned.“

Lozada jí poslal fotografii.

Po krátké pauze se ozvalo: „To je on. Holland je stejný muž jako ten na mém snímku. Zpravodajci ho identifikovali jako kapitána toho výzvědného plavidla.“

Lozada pocítil nával adrenalinu. Admirál Ruizová byla nejmocnější žena ve venezuelském námořnictvu a další v řadě na pozici ministra obrany. Kdyby dopadl cizího špiona, mohl by se dostat, kam by chtěl. „Nechám je okamžitě zatknout.“

Její hlas ho z telefonu bodl do ucha jako cepín. „Nebudete dělat vůbec nic, komandére. Jsem na palubě fregaty *Mariscal Sucre*. Momentálně se nacházíme tři a půl hodiny od Puerta La Cruz. Jestli je pravda, co se říká, budeme potřebovat mít k dispozici veškerou palebnou sílu. Mám v plánu dopadnout tu loď osobně.“

Její tón srážel krev v žilách. Lozada těžce polkl. „Musím vás varovat, admirále, Dolos veze čtyři tisíce tun hnojiva. Dusičnan amonný může být výbušný. Jestli střelba vyvolá požár, může loď vybuchnout a zničit celý přístav.“

„Za jak dlouho má podle plánu odplouvat?“

„Za čtyři hodiny.“

„Pak budeme vyčkávat mimo přístav. Nechte ji naložit náklad na palubu a odplout. Zadržím ji na otevřeném moři.“

„A jestli mají na palubě všechny ty bájně zbraně?“

„Na tom nesejde. *Mariscal Sucre* je víc než schopná ji poslat ke dnu.“

3

JAKMILE SI BYL JISTÝ, ŽE SE LOZADA NEHODLÁ VRÁTIT PRO JEŠTĚ VĚTŠÍ ÚPLATEK, muž, který se představil jako kapitán Buck Holland, se vrátil do kanceláře, položil na stůl klobouk i s parukou a odhalil tak vojenský sestřih světlých vlasů.

„Fajn, Maxi,“ pronesl do vzduchu a odlepil si z obličeje několik latexových doplňků. „Myslím, že vzduch je čistý. Můžeš vypnout odorační ventilátory.“

Spustily se tiché větráky a během několika vteřin odsály z místnosti odporný puch a nahradily ho čerstvou vůní borového lesa. Maxův odosobněný hlas se otázel: „Líbí se ti můj nový vynález?“

Další na řadě byly falešné zuby a nalepený knír. „Líbí“ není úplně ten správný výraz. Jestli jsi chtěl vehnout lidem slzy do očí, povedlo se ti spíš vyvolat zvracení. Divím se, že ten přístavní kapitán nepřišel o večeri.“

„Ale fungovalo to, že?“

Nakonec si muž vyňal z očí hnědé kontaktní čočky. Jeho očím se vrátila křišťálově modrá barva, kterou měly po matce. Juan Cabrillo se usmál. „Zdalo se, že nám to spolknul. Uvidíme se za pár minut v mojí kajutě.“

Svůj převlek – včetně gumového břicha, které zakrývalo svalnatý trup vyrysovaný hodinou plavání denně – nacpal do pytle na odpadky. Nechystal se ho znovu použít.

Do kanceláře se vrátil mohutný černoch, který přerušil jednání s přístavním kapitánem. Krysu svíral tentokrát mnohem méně nesměle. Hodil ji na stůl, odkud se odrazila na stěnu. Vycpané zvíře vypadalo tak skutečně, že si Juan dovedl snadno představit, že ožije a odcupitá pryč.

„Nemáš snad rád krysy, Linku?“ zeptal se Juan, záměrně se vyhýbaje jakémukoli náznaku, že by se bývalý Navy SEAL krys bál. Kdyby se mohutný Franklin Lincoln bál čehokoli, Juan by se s tím v žádném případě nechtěl setkat.

Linc se ušklíbl. „Děláš si srandu? U nás v Detroitu bychom téhle říkali myš. Ty naše jsou velké jako mývalové.“

„Zdá se, že by z nich byli skvělí mazlíci.“

„A proč myslíš, že jsem tuhle pojmenoval Charlie?“

Juan se zasmál a podíval se na hodinky. „Za tři hodiny vyložíme náklad hnojiva a hned potom je v plánu odjezd,“ vykládal, zatímco se rozešel chodbou. Zastavil u malé skříně nacpané mopy a úklidovými potřebami, které nikdy nikdo nepoužil. „Jak jsme na tom s vybavením?“

„Všechno je nachystané a připravené k použití.“

„Fajn. Já se ohlásím u Maxe a sejdem se dole u nádrže.“

„Jasně, Předsedo.“ Muž pokračoval chodbou a za chůze si broukal „(Sittin' On) The Dock of the Bay“ od Otise Reddinga.

Juan nacvičeným pohybem přesně natočil rukojeti vodovodního kohoutku na nefunkčním dřezu. Ozvalo se ostré cvaknutí, zadní stěna se rozevřela a odhalila chodbu, jaká by patřila na nejmodernější výletní loď. Zapuštěná svítidla měkce osvětlovala mahagonové stěny a přepychové koberce, které byly pravým opakem rzi a špíny předvedené přístavnímu kapitánovi. Juan prošel otvorem a vydal se po chodbě ke své kajutě.

Juan si v tom přechodu z klamně vetché horní paluby do úhledného a elegantního světa v podpalubí vždycky liboval. Symbolizoval všechno, co na této lodi miloval. Přestože záď momentálně nesla jméno *Dolos*, tady dole o lodi nikdy nemluvil jinak než jejím pravým jménem – *Oregon*.

Oregon byla Juanův výtvar. Jako Předseda si vysnil loď, která nejenže nebude přitahovat pozornost, ale bude ji přímo odpuzovat. O technologických zázracích ukrytých v na první pohled se rozkládajícím trupu *Oregonu* věděl jen málokdo. Díky tomuto klamu byl v přístavech zemí třetího světa, které navštěvoval, prakticky neviditelný. Ve skutečnosti to byla nejmodernější

výzvědná loď čtvrté generace. Dokázala doplout na místa, kam se nedostala žádná válečná loď amerického námořnictva, vstupovat do přístavů uzavřených pro většinu komerční lodní dopravy, a přepravovat přísně tajné náklady, aniž by vzbudila podezření.

Juan vstoupil do kajuty, která byla pravým protikladem té falešné, již předvedl Lozadovi. Tak jako všichni členové jeho posádky měl velkorysou volnost vyzdobit si prostor podle svého vkusu, jelikož mu sloužil jako domov. Momentálně byl zařízený jako pocta nočnímu baru Rick's Café Américain z filmu *Casablanca*.

Juan ze sebe sloupł kostým a sundal si umělou dolní končetinu připevněnou pod pravým kolenem, za kterýžto handicap vděčil šrapnelu z čínského torpédoborce *Čengdo*. Chvilí si třel pahýl dlaněmi, ale fantomová bolest jako obvykle neustoupila. Dostákal ke skříni a umístil protézu na konec úhledné řádky náhrad, z nichž každá sloužila jinému účelu, tu kosmetickému, tu praktickému. Ta, kterou si právě sundal, napodobovala vzhled skutečné nohy, včetně nehtů na prstech a ochlupení.

Vybral si protézu, které přezdíval „bojová noha“, a nasadil si ji. Jedinečná titanová náhrada byla nacpaná ukrytými zbraněmi, včetně klasického Coltů Defender .45 ACP s laserovým zaměřovačem Crimson Trace – byla to přesná a spolehlivá alternativa jeho starého Kel-Tecu .380 –, balení plastické trhaviny ne většího než balíček karet a keramického vrhacího nože. Pata obsahovala brokovnici s krátkou hlavní nabitou jedinou střelou ráže .44.

S nasazenou nohou na sebe natáhl plavky, prodyšnou plaveckou kombinézu a plavecké boty pro větší pohodlí.

Pak odešel do kanceláře, kde odemkl ocelový trezor z 19. století, kde měl svou osobní zbrojnicí. Většina malých zbraní na palubě *Oregonu* byla uložena v centrálním arzenálu sousedícím s lodní střelnicí, Juan však dával přednost vlastnímu úložišti. Pušky, samopaly a pistole tu sdílely prostor s hotovostí různých měn, zlatými mincemi v ceně přes sto tisíc amerických dolarů a několika malými váčky s diamanty.

Juan si vybral svou oblíbenou pistoli, dvoučinný automat Five-seveN z Fabrique Nationale nabitý 5,7mm náboji, které umožňovaly, že zásobník pojme dvacet střel plus jednu v komoře. Navzdory malým rozměrům byly kulky navrženy tak, aby pronikly většinou balistické ochrany, ale po zasažení

cíle prudce zpomalily, tím se zvyšoval jejich ranivý účinek. Těžší zbraně se při této operaci nedaly použít, jakkoli si přál vzít je s sebou.

Ode dveří se ozvalo dvojité zaklepaní a do kajuty bez čekání na odpověď vkročil Max Hanley. Hlavní inženýr *Oregonu* byl Juanovým prvním zaměstnancem pro Korporaci a Juan spoléhal na úsudek svého starého přítele víc než u kohokoli jiného na palubě. Maxovu jinak holou hlavu lemovala stužka kaštanových vlasů a mohutné břicho bylo jediným dalším náznakem, že solidně stavěný prezident Korporace měl už šedesátku za sebou a že si odsloužil dva služební turnusy ve Vietnamu.

„Zdalo se, že Lozada na to celé skočil,“ pravil Max zamračeně. Viděl a slyšel celý rozhovor přes skryté kamery a mikrofony, které byly ve značném množství rozmístěné po celých horních palubách.

„Nepřipadáš mi z toho nijak nadšený,“ podotkl Juan.

„O Lozadu nejde. Jen se mi nelíbí, že musíme dělat tolik věcí najednou.“

„Přestože většina toho plánu byl tvůj šílený nápad?“

„Byl to *tvůj* šílený nápad. Já jen vymyslel, jak to udělat, aby fungoval.“

CIA měla podezření, že Venezuelci dodávají zbraně do Severní Koreje, čímž porušují embargo OSN. Američané nevěděli, jak k pašování zbraní dochází, ale jednotlivé dodávky korelovaly s oficiálními dodávkami nafty z Puerta La Cruz do Wonsanu. Elektronické sledování určilo za pravděpodobný koordinační bod dodávek skladiště nedaleko doku v ropném terminálu, který ležel na hornatém poloostrově ani ne půl míle od přístavu La Guanta. Úkolem Korporace bylo získat důkazy o dodávkách zbraní a současně ušetřit ránu dodávkám paliva, které měly kritický význam pro pohon tanků a obrněných transportérů severokorejské armády. Juan a Linc měli shromažďovat důkazy – dokumenty, počítačové soubory, fotografie, zkrátka cokoli, co dokážou najít.

„A tvůj plán je geniální,“ odpověděl Juan. „Takže ho pojďme rozpohybovat.“ Vyšel s Maxem z kajuty a bok po boku se odebrali ke středu lodi, míjejíce přitom umělecká díla, která by byla ozdobou kteréhokoli z velkých světových muzeí. Juan kráčel bez sebemenšího náznaku kulhání, výsledek roků tréninku na zdokonalení chůze s umělou končetinou.

„Jedeme podle plánu?“ zeptal se Juan.

„Všichni jsou připravení.“

„Vidíš?“ otočil se na něj Juan. „Žádný důvod k obavám.“

„Vždycky když tohle řekneš, mám nervy na pochodu.“

„To je pro štěstí, jako když řekneš herci ‚zlom vaz‘.“ Juan shlédł na kovovou náhražku nohy: „Možná bych to mohl trochu přeformulovat.“

„Aspoň vím, že mi nezlikviduješ loď, když tu teď budu velet já, až budeš pryč.“

„Vzhledem k tomu, že bude stát v přístavu, neměl bys mít žádné problémy ani s tím.“

„Hlavně se vrať včas,“ nabádal ho Max jako starostlivá kvočna.

„Budu na svém místě jako vždy.“

„Pokud nespustíš jeden ze svých nechvalně proslulých plánů C.“ Max se obrátil a zamířil zpátky do operačního centra, odkud mohl koordinovat všechny aktivity mise.

Juan za ním ještě zavolal: „Starosti si dělej, až budu muset přejít k plánu D.“ Jedinou odpovědí mu bylo Maxovo přezíravé mávnutí rukou.

Juan sjel výtahem o tři poschodí níž a ocitl se v rozlehlém prostoru uprostřed lodi. Pojízdny jeřáb držel zavěšenou ponorku nad prohlubni o velikosti plaveckého bazénu, která byla naplněná vodou s hladinou ve stejné výši jako čára ponoru celé lodi. Nomad 1000 dlouhý šedesát pět stop se dokázal ponořit do hloubky tisíc stop se šesti lidmi na palubě, včetně pilota a kopilota. Jeho menší sestra Discovery 1000 v kolébce chyběla, protože se právě účastnila jiné části mise.

Vodní nádrž umožňovala nepozorované vypuštění obou ponorek obrovskými vraty na dně bazénu, která se otevírala směrem dolů. Zdejší přístav byl příliš mělký, aby se vrata dala zcela otevřít, a tak Discovery 1000 vypustili ještě před vstupem do La Guanty. Nomada Juan ke své misi nepotřeboval, takže ten měl pro tentokrát zůstat na svém místě.

Linc už si oblékal černý neoprenový mokrý oblek. Vedle sebe měl položené potápěčské vybavení. Juan vložil pistoli do Linkova vodotěsného pytle na zbraně a vklouzl do vlastního mokrého obleku. Voda v tropickém přístavu sice neopreny nevyžadovala, ale jejich černá barva je zneviditelná před případnými pozorovateli v docích.

Dvojice si zkontrolovala rebreathery Dräger. Běžná potápěčská výbava vypouštěla výdechy v podobě bublin, které stoupaly na povrch, takže by

po nich zůstávala snadno sledovatelná stopa. Dräger obsahoval pohlcovač oxidu uhličitého v uzavřeném okruhu, takže bubliny nevypouštěl. Jednotka byla bezpečná jen do hloubky třiceti stop, ale to v tomto případě nebyl problém, protože Juan a Linc budou vybavení používat pouze k nepozorovanému opuštění *Oregonu*.

Juan věděl, že přístavní kapitán nechá loď sledovat a pustí se za každým, kdo opustí přístaviště. On a Linc potřebovali odejít na rendezvous sami, takže jedinou možností bylo potápění.

Linc přikývl, že je připraven. Juan už měl výstroj kompletní, a tak se spustil po sklápěcích schůdcích do vodní nádrže. Nasadil si ploutve, sevřel zuby kolem náustku rebreatheru a stáhl si přes obličej masku. Odplaval doprostřed bazénu a Linc ho následoval. Juan palcem a ukazovákem předvedl A-OK a technik pověřený obsluhou nádrže ztlumil osvětlení do matného příšeří, aby si nikdo v přístavu nevšiml, že se pod lodí děje něco neobvyklého.

Juan ucítil, jak ho za nohy lehce zatahal vodní vír, to jak se s tlumeným hukotem otevřela spodní vrata. Po několika vteřinách zvuk ustal. Technik zamával baterkou na znamení, že štěrbina ve vratech je teď dostatečně široká, aby mohli odplout.

Vypustili vzduch z kompenzátorů vztlaku a sestupovali, dokud se nevznášeli pod kýlem lodi. Juan rozsvítil baterku na zápěstí, jejíž světlo stačilo jen na to, aby spatřil v kalné přístavní vodě kovový trup lodi. Doplavali s Linkem k zádi, kde baterku zhasnul a nechal se vést vodotěsným kompasem připevněným k druhému zápěstí.

O patnáct minut později popadl Linka za paži a ukázal vztyčený palec. Pomalu kopl nohama a po chvíli jeho maska prolomila hladinu s nejnepatrnějším zavlhněním. V duchu se poplácal po zádech. Nacházeli se pouhých dvacet yardů od starého přístřešku, který si Korporace na tento měsíc pronajala.

Juan se rozhlédl po perimetru a potvrdil, že jsou sami. Poblíž nebyly žádné čluny a silnice kolem břehu byla prázdná. Tuto část přístavu zvolili právě proto, že byla nejméně frekventovaná.

Juan a Linc si sundali ploutve a vylezli na břeh. Ujistili se, že nepříjíždí žádná vozidla, rychle přeběhli silnici a zmizeli ve zchátralém přístřešku.

Místo špinavého skladiště zrezivělého vybavení a rybářských potřeb jako by vkročili přímo do herecké šatny na filmové scéně. Na jedné straně boudy

bylo dobře osvětlené zrcadlo, pult plný make-upu a latexových protéz a režisérské křeslo. Vedle stál kovový rám, na němž byly zavěšené dvě pracovní uniformy venezuelského námořnictva – jedna pro hlavního námořního poddůstojníka a druhá pro kapitána, obě v maskovací šedi.

Druhou polovinu přístřešku zabíral mohutný Humvee pomalovaný v barvách venezuelské armády. O něj se opíral štíhlý muž s hustým plnovousem. Hodil každému z mužů čistý ručník.

„Jste tu o minutu dříve,“ pravil Kevin Nixon se širokým úsměvem. „Kéž by stejně přesné byly i moje herečky. Kolikrát jsem rád, když se vůbec objeví. Strízlivé.“

Kevin pracoval v Hollywoodu jako cenami ověřený umělecký maskér, ale poté co mu při útoci z 11. září zemřela sestra, pocítil potřebu přispět svými schopnostmi k válce proti terorismu. Přihlásil se do CIA, ale daleko zajímavější a odvážnější nabídku dostal, až když ho seznámili s Juanem a Korporací. Kromě toho, že posádce v případě potřeby měnili na operace vizáž, disponoval Kevin a jeho tým také haldami uniforem a oblečení typického pro každý stát a dokázali sehnat či vyrobit jakékoli neobvyklé rekvizity a zařízení, jaké jen byly potřeba; u těch nejsložitějších technických zařízení příležitostně využili Maxovy technické odbornosti. Kevin stál za Juanovým dřívějším převlekem, vycpanou krysou i bojovou nohou, již měl právě na sobě.

Za normálních okolností by se s ním Juan sešel na *Oregonu* ve Škole magie, jak přezdívali dílně, kde Kevin čaroval své fantastické nápady. Ale protože Juan potřeboval na břeh doplatvat, všechen make-up a doplňky by se mu cestou smyly. Proto přemístili Kevina do opuštěné boudy s dostatkem energie v bateriích, aby se obešel bez připojení k elektřině. Linc přiletěl před týdnem, vyzvedl Humvee z námořního arzenálu poblíž Caracasu a uschoval ho do přístřešku k dnešnímu použití.

Juan si povšiml obalů od jídla zahozených v rohu. Jídlo bývalo Kevinovou Achillovou patou. V jednu chvíli vážil skoro stopěťadvacet kilo, ale po úspěšném bypassu žaludku a díky speciální dietě připravované skvělým šéfkuchařem *Oregonu* měla nyní jeho dobře stavěná postava štíhlých pětáosmdesát kilogramů.

„Doufám, že jsi s místní kuchyní opatrný,“ oslovil Kevina Juan. „Montezumova pomsta dokáže plavbu po moři pěkně nepříjemnit.“

„O tom mi nemluv,“ dodal Linc a bezděky se pohládl po břiše. „Doufám, že už nikdy nebudeme muset do Mosambiku.“

„Pro mě zásadně nic než balenou vodu a předem zabalené jídlo,“ odpověděl Kevin. „A teď se mi posaďte. Máme před sebou dost práce.“

Linc strávil část předchozího týdne ve Venezuele sledováním podezřelého skladiště z dálky. Dnem i nocí přijížděly zakryté plně naložené kamiony – zřejmě s vojenským vybavením – k bráně v bezpečnostním plotě se žiletkovým drátem a k intenzivně strážené vrátnici, než mizely v nitru budovy. Celý perimetr náhodně obcházely ozbrojené stráže, přístaviště i plot monitorovaly kamery, které bránily tajnému vniknutí.

Jedinou další možností bylo vstoupit dovnitř přední bránou. Linc viděl do zařízení dvakrát přicházet stejného kapitána. Poslali do CIA jeho fotografie pořízené dlouhoohniskovým objektivem, a tam ho identifikovali jako kapitána Carlose Ortegu. Většinu času trávil na hlavní námořní základně v Puerto Cabello, kde se nacházel i teď. Ortega měl sice podobnou výšku i postavu jako Juan, tím však jejich podobnost končila. Juan byl blondatý a vždy hladce oholený, Ortega měl snědou pleť, tmavé vlasy, huňaté obočí, hnědé oči, upravený knír a nos, který vypadal, jako by ho kdysi někdo zlomil.

A tady přicházel na scénu Kevin. K zrcadlu měl přilepeno několik Ortegových fotografií od Linka. A nyní se chystal proměnit Juana ve venezuelského námořního kapitána.

Juan se osušil a posadil se do křesla, zatímco Linc se pustil do prohlídky Humvee, aby se ujistil, že je v nejlepším pořádku. Bude na něm záviset jejich rychlý návrat na *Oregon*, jakmile bude výzvědná mise u konce.

Normálně si Kevin k práci pouštěl klidný alternativní rock, jejich dnešní neobvyklá lokalita však vyžadovala ticho, aby nepřilákali pozornost. Odbornými pohyby přilepil Juanovi latexový nos, připojil k němu chundelatá obočí a poprášil Juanův obličej make-upem. Posledním vylepšením byla černá paruka a barevné kontaktní čočky. Když Kevin skončil, dostal Juan nepříjemný pocit, že na něj ze zrcadla kouká cizí chlap.

„Vynikající práce jako obvykle, Kevine,“ ocenil Juan. „Sám bych se nepoznal.“

Linc, který už byl oblečený do námořní uniformy včetně ruční zbraně a útočné pušky FN FAL zavěšené na rameni, poplácal Kevina po rameni.

„Páni! Nevím, jestli mu mám zasalutovat, nebo mu na ten hnusný ksicht doporučit plastického chirurga.“

„Neposlouchej ho,“ řekl Kevin. „Vypadáš skvěle, že to musím sám říct. Vyzkoušej si uniformu.“

Juan si oblékl uniformu šitou na míru a na hlavu si nasadil čepici. Když byl hotov, Linc a Kevin si ho dlouze prohlédli.

„Řekl bych, že jsi o pár centimetrů vyšší než Ortega,“ konstatoval Linc, „ale pochybuju, že si toho někdo všimne.“

„Takže jsme hotoví,“ přikývl Juan. „Zase ses překonal, Kevine.“

„Zdá se, že tady moje práce skončila,“ odpověděl Kevin a začal si balit kosmetické potřeby. „Jakmile zmizíte, vrátím se zpátky na *Oregon*.“

Hůře přenosné položky nechá na místě a dojde na *Oregon* pěšky. Venezuelci sice budou hlídat, jestli loď nikdo neopouští, ale v nástupu Kevinovi bránit nebudou, zvlášť když měl veškerou potřebnou dokumentaci k tomu, aby se k posádce připojil.

Linc hrál níže postaveného vojáka, takže měl dělat řidiče. Nastoupili do Humvee a Kevin jim otevřel dveře přístřešku. Linc nastartoval a vydal se na silnici.

Neměli před sebou dlouhou cestu. Ke skladišti a dokům to byly dvě minuty jízdy.

Když dojeli na místo, zamával na ně strážce ozbrojený útočnou puškou podobnou té Linkově, aby zastavili před spuštěnou závorou. Za jeho zády stál druhý hlídač. Ten první se naklonil k okénku, a když spatřil Juanovu tvář a insignie na výložkách, zasalutoval mu.

Juan mu pozdrav vrátil a podal mu identifikační kartu, kterou mu vyrobil Kevin. Strážce ho sice evidentně poznal, přesto však byla identifikace nutná.

Strážce mu vrátil kartu a pokynul svému druhovi, aby otevřel bránu.

„Vítejte zpět, kapitáne,“ pozdravil strážce. „Jestli jste přijel za poručíkem Dominguezem, je v bezpečnostní kanceláři.“ Strážce ukázal prstem a zbažil je tak nejmenších pochyb o destinaci. Byly to dveře na rohu skladiště. Obrovská garážová vrata byla zavřená a nevycházelo zpod nich žádné světlo. Kromě obloukových lamp rozestavěných kolem celého pozemku tu jediná světla zářila z paluby obrovského ropného tankeru zakotveného za skladištěm. Kolem přídě lodi se rojili dělníci, kteří právě připojovali hadice

na naplnění nákladních prostor z nedaleké rafinerie, jež patřila k největším ve Venezuele.

Juan strážci španělsky nařídil, aby jejich příjezd neohlašoval, a Linc se rozjel od brány.

„Takže tu máme společnost,“ řekl Juan. „Doufali jsme, že touhle večerní dobou tu bude jen základní posádka.“

„Víš, co se říká,“ odvětil Linc. „Setkání s nepřítelem nepřezije žádný plán.“

„To je fakt, ale doufal jsem, že vydrží o něco déle. Možná budeme muset jednat rychleji, než jsme mysleli. Chovej se podle mě a nezapomeň, že mluvit musím jenom já.“

Linc se tomu jen zasmál. Zatímco Juan plyně hovořil španělsky, arabsky a rusky, Linc mluvil a rozuměl pouze anglicky. Během sledování Linc použil parabolický mikrofon, kterým zachytil dost Ortegovy řeči na to, aby si Juan mohl nacvičit venezuelský rytmus, intonaci a přízvuk. V arabštině sice ovládal jen saúdský akcent, svou španělštinu však Juan dokázal snadno obměnit tak, aby odpovídala prakticky jakémukoli přízvuku Střední a Jižní Ameriky.

Jeho make-up a mimikry však byly dost dobré jen na to, aby obelstil námořnické poddůstojníky. Jestli se tenhle poručík s Ortegou dobře znal, bude jen otázkou času, kdy jeho přestrojení prohlédne.

Linc zastavil přede dveřmi kanceláře vedle druhého vojenského Humvee. Vystoupili a Linc si zavěsil FAL přes rameno tak, aby působila co možná nejméně hrozivě. Vidat vojáky i námořníky ozbrojené útočnými puškami bylo v Jižní Americe běžné, a pobočník kapitána Ortegy v tom nebyl žádnou výjimkou.

Juan rozrazil dveře stejným stylem, jaký si pamatoval z Linkových nahrávek, a vkročil do kanceláře, kde překvapil čtveřici mužů, z nichž tři seděli za stoly a čtvrtý se soustředil na řádku monitorů. Rádio v pozadí vysílalo přenos ze zápasu v kopané.

Hlavy se jako jedna obrátily k návštěvníkům a rádio utichlo. Všichni čtyři muži vyskočili ze židlí a postavili se do pozoru.

Juan krátce přeletěl skupinku pohledem a zaměřil se na námořníka s insigniemi poručíka na epoletách.

„!Teniente Dominguez!“ zahřímal. „¿Cuál es el significado de está?“ – *Co má tohle znamenat?*

Pokáraný důstojník byl přistižen nepřipravený. Oči se mu rozšířily strachem. Nebylo na něm znát, že by mu na Juanově hlasu bylo něco podezřelého.

„Kapitáne Ortego, myslím, že jste v Puerto Cabello.“

„To jste si taky měl myslet. Vidím, že bych měl dělat neohlášené inspekce častěji. Navzdory vašemu chybnému předpokladu není vaší vlasteneckou povinností poslouchat, jak naše reprezentace hraje s Argentinou. Takže rychle – kolik mužů je dnes ve službě?“

Dominguez ze sebe rychle vyplivl: „Já a deset námořníků. My čtyři, dva ve strážnici, tři drží hlídku a dva střeží náklad.“

„Ve skladišti jsou jen dva?“

Dominguez na okamžik zaváhal. „Ve skladišti nemám nikoho, pane. Můžu tam někoho poslat, kapitáne, jestli je to váš rozkaz, ale nepovažoval jsem to za nutné, když je skladiště prázdné.“

„Chápu,“ řekl Juan, ale nechápal. Jestli není náklad ve skladišti, tak kde?

„Máme zprávy, které naznačují, že by se někdo mohl pokusit získat informace o tomto zařízení. Chci, aby se ke strážím na hlídce přidali dva vaši muži.“

Tentokrát Dominguez nezaváhal. „Slyšeli jste kapitána!“ křikl na dvojici mužů. „Pohyb!“

Námořníci popadli pušky, nasadili si čapky a vyběhli z místnosti. Jediný, kdo teď zůstal, byl muž hlídající monitory.

„Vraťte se k práci, námořníku,“ poručil mu Juan a muž poslušně klesl do židle. Juan se otočil zpátky k poručíkovi. „Ukažte mi náklad.“

„Pane, admirál nařídil, že náklad po naložení nesmí nikdo vidět.“

„Ukážete nám náklad, nebo ohlásím, že jste neuposlechl rozkazu nadřízeného důstojníka.“

Dominguez znovu zaváhal. „Admirálovy rozkazy byly velice konkrétní.“

„Jeho rozkazy jsou teď nepodstatné. To je účelem neohlášené inspekce.“

Juan uměl perfektně číst v lidských tvářích a teď poznal, že něco z toho, co právě řekl, bylo špatné.

Dominguezova paže nestihla udělat víc než drobný pohyb, ale Juan předem vycítil, že poručík se pokouší zachovat jako hrdina. Juan tasil pistoli a namířil FN poručíkovi mezi oči dřív, než se stihl vlastní zbraně dotknout.

Linc se pohnul ještě rychleji a jediným hladkým pohybem se ohnal vlastní útočnou puškou.

Dominguez strnul a pak, aniž byl k tomu vyzván, pomalu zdvihl ruce nad hlavu. Linc ho odzbrojil a prohledal, než pokynul Juanovi, že další zbraně poručík nemá. Zbývající námořník, který celou scénu bez hnutí a dychtivě sledoval, se po boku svého poručíka přesunul ke stěně.

„Ani hlásek,“ nařídil Juan. „Vy oba.“

Jeho rozkaz potvrdila dvě pomalá přikývnutí.

„Jak jste to poznal?“ zeptal se Juan.

„Admirál,“ vysvětlil Dominguez. „Je to žena. Mluvil jste o jejích rozkazech, jako by byla muž.“

Juan zavrtěl hlavou. Ať mu nikdo nemluví o pravděpodobnosti. Sám přesně nevěděl, kolik je mezi admirály venezuelského námořnictva žen, ale nemohlo jich být víc než hrstka. Tentokrát byla pravděpodobnost proti němu.

„Co říkal?“ zeptal se Linc.

„Admirál, který velí téhle operaci, je podle všeho ženská. Až se vrátíme, budu se po ní muset podívat. Hlídej tady poručíka, než si vezmu, pro co jsme přišli.“

Linc neuměl španělsky, a tak musel cokoliv důležitého k pašeráctví ve složkách a počítačích hledat Juan. Jackpot vyhrál, když narazil na zašifrovaný počítač. Neztrácel čas snahou se do něj dostat. To nebyl jeho obor, a taky neměli čas. Nechá kouzlit Murpha a Erika, počítačové specialisty Korporace, až dopraví laptop zpátky na *Oregon*.

Vtom začal zvonit telefon, ale nebyl to žádný ze stolních přístrojů. Bylo to trylkování chytrého telefonu. Juan ho spatřil pod nějakými papíry na Dominguezově stole.

Než ho kterýkoli z nich stihl zastavit, Dominguez se po něm vrhnul a prudkým pohybem ho poslal po desce stolu, načež se přístroj roztříštil o betonovou zeď.

Linc ho popadl a přitiskl mu na prsa hlaveň útočné pušky. „Tohle už víckrát nedělej, *por favor*.“

Juan posbíral kousky telefonu, dáváje pozor, aby neztratil paměťovou kartu. Ať na ní bylo cokoli, bylo to dost důležité, aby pro to mladý poručík riskoval život.

Juan vložil laptop a kusy mobilu do Dominguezovy aktovky.

„Podíváme se, jestli bychom si udělali nějaké pěkné obrázky,“ řekl Juan Linkovi.

„A co on?“

„Hmmm. Zdá se mi, že nebude moc spolupracovat.“ Juan se obrátil na Domingueze. „¿*Donde está el baño?*“

Poručík neochotně ukázal ke dveřím na druhé straně místnosti. Svázali oběma rukojmím ruce a nohy plastovými páskami a látku z roztrhané uniformy použili jako roubík. Když muže dalšími páskami pevně připoutali k toaletě, Linc zamkl dveře zevnitř a zabouchl.

Zabít je by bylo samozřejmě snazší a bezpečnější, ale Korporace takhle zkrátka nepracovala. Ačkoliv byli technicky vzato žoldáci, chladnokrevné zabíjení do jejich etického kodexu nezapadalo. Juan Korporaci vytvořil, aby teroristy a vrahy zastavovala, ne aby se zařadila mezi ně.

„Vrátíme se za dvě minutky,“ řekl Juan. „Do té doby snad nikdo záchod potřebovat nebude.“

Linc opatrně šťouchl do jediných dalších dveří v místnosti. Rychle ji přejel puškou a ohlásil: „Čistý. A tím myslím dočista čistý.“

Juan ho následoval do hlavního prostoru skladiště.

„Nedělal sis srandu,“ konstatoval.

Obrovské skladiště bylo úplně prázdné. Betonová podlaha byla sice rozvrтанá, jako by ji někdo důkladně projel kultivátorem, v prostoru se však nena-cházely žádné bedny ani vozidla. Dominguez se však zmiňoval o nákladu. Muselo tu být víc, než bylo na první pohled vidět.

Pak to Juan uviděl. Zadní stěna skladiště – strana obrácená k přístavišti – byla přerušena velkými vraty stejnými jako ta přední. Zvedl zrak a spatřil, že část stropu nad vraty se podobala pojízdnému jeřábu nad vodní nádrží *Oregonu*. Rozdíl byl, že na rozdíl od ponorky tento jeřáb držel horizontální kovový plech, který se dal vysunout ven ze dveří. Byl dost velký, aby dokázal skrýt před zvědavýma očima výzvědného satelitu cokoli, co se pohybovalo přes těch padesát stop vzdálenosti od skladiště k lodi.

Jediná loď, která tu momentálně kotvila, byl tanker se jménem *Tamanaco*.

„Myslím, že už chápu, co se to tu děje,“ prohlásil Juan. „Tak se na to pojďme podívat.“

Vydali se s Linkem k zadní stěně skladiště a prošli ven osobními dveřmi vedle garážových vrat.

Až takhle zblízka dokázal Juan rozeznat modifikaci *Tamanaca*, a to ještě jen díky tomu, že podobné obměny prováděl u *Oregonu*. Tmavý svar lemoval obrys ohromných vrat v boku lodi. Museli nakládat zbraně na tanker, který musel být upravený tak, aby mohl vedle paliva převážet i náklady. Nikoho by nenapadlo zastavit tanker a hledat v něm zbraně zakázané embargem.

Pořád ale neměli důkaz. Stačil by jediný pohled dovnitř, a měli by veškeré důkazy, které potřebovali.

Juan si všiml, že na stanovišti vedle lodní lávky stojí další námořník.

„Budeme pokračovat v neohlášené inspekci,“ zašeptal Linkovi.

„Dobrý nápad.“

Prošli kolem námořníka, Juan opětoval jeho pozdrav, ale neřekl nic. Jakmile byli na palubě, vydali se po prvním schodišti, které našli, a sešli po něm dolů, až uviděli dalšího ozbrojeného námořníka střežícího dveře v lodní přepážce.

„Přišli jsme zkontrolovat náklad, námořníku,“ oznámil Juan. „Otevřete dveře.“

Námořník měl pravděpodobně stejné rozkazy nepustit nikoho dovnitř, ale neposlechnout kapitána se neodvážil.

„Ano, pane,“ řekl a rázně se otočil. Otevřel dveře doširoka a Juan s Linkem jimi prošli. Námořník cvakl vypínačem a na stropě se rozsvítily zářivky.

Náklad tu byl, to ano, ale rozhodně ne takový, jaký Korporace předpokládala. Měla podezření, že Venezuelci dovážejí do Severní Koreje ruskou technologii.

Místo toho Juan napočítal dvacet amerických pěchotních bojových vozidel Bradley a tucet nejnovějších hlavních bojových tanků M1A2 Abrams.

Neměli ale čas pořídít ani jeden snímek. Ocelový trup tankeru se bez varování rozvibroval pronikavým jekotem sirény.

Někdo spustil poplach.

4

PONORKA SE JAKO KROKODÝL ČÍHAJÍCÍ NA KOŘIST VZNÁŠELA V PERISKOPOVÉ hloubce, zatímco se k ní blížil obří supertanker. Ve vzdálenosti menší než tisíc yardů už je minuly dvě velké nákladní lodě. Aktivní sonar měla málokterá nákladní loď, takže ponorka zůstala nezpozorována. Linda Rossová věděla, že pokud zůstane s *Discovery 1000* pod hladinou, blížící se 113 000tunová *Sorocaima* se o její přítomnosti nemůže dozvědět.

Discovery čekala na tomto místě už čtyři hodiny, od chvíle, kdy ji *Oregon* vypustil do Karibiku padesát mil severně od pobřeží Venezuely. Námořní cesta se stáčela kolem ostrova Nueva Esparta, než se obracela k východu. Tohle místo vybrali proto, že leželo u dost frekventované trasy pro tankery z Puerta La Cruz mířících do Středomoří.

Malá ponorka dokázala dovézt až osm pasažérů do hloubky sta stop, momentálně však nesla pouze Lindu a dvojici mužů, kteří za ní hráli karty. Mělo jít o rychlou misi, a kdyby na tanker pronikli víc než dva muži, zvýšilo by se tím riziko, že je někdo uvidí.

Linda, námořní veteránka, která sloužila na palubě raketového křižníku a následně jako zaměstnankyně v Pentagonu, než ji Korporace najala do pozice viceprezidenta operací, měla v hierarchii nad sebou pouze Juana a Maxe. Její drobná postava, zvednutý nosík a hebký hlas pro ni v kariéře kdysi

představovaly spíš překážku, protože bránily tomu, aby ji kdy mužstvo bralo tak vážně, že by mohla velet vlastní lodi. Na *Oregonu* si však právem vysloužila respekt a důvěru všech, a to do té míry, že jí svěřovali vedení některých z nejobtížnějších misí. Měla ve zvyku často měnit barvy vlasů, a dnes v noci zářil její dlouhý culík ohnivě rudě.

Linda hleděla na monitor, kam se přenášel obraz z kamery v periskopu. Díky úplňku a zářícím hvězdám se noc změnila v den, a blížící se tanker měl nezaměnitelný obrys. Nedovedla sice z takové dálky přečíst jméno napsané na boku lodi, ale nebylo pochyb, že se jedná o jejich cíl. Sledovací zařízení, které Linc připevnil na plavidlo při jeho pobytu v Puerto La Cruz, se hlučně rozezvonilo. *Sorocaima* plula přesně načas, momentálně necelou míli od jejich zádi.

„Tady ji máme, kluci,“ řekla.

Marion MacDougal „MacD“ Lawless a Mike Trono zvedli oči od karet. Dvojice „loveckých psů“, jak členům svého pevninského operačního týmu říkal Max, hráli gin rummy, a z cajunsky zabarvených jásavých výkřiků, které od MacDho poslední dvě hodiny poslouchala, soudila, že dává Mikeovi pořádně na frak.

„Právě včas,“ prohlásil Mike a zahodil karty na hromádku. „Zrovna jsem chtěl zjistit, jak tenhle zmetek švindluje.“

Jako viceprezident operací znala Linda složku každého člena posádky nazpaměť i pozpátku. Mike, hnědovlasý muž útlé postavy, pracoval u letectva jako elitní záchranář-parašutista, který několikrát seskakoval za nepřátelskou linii v Iráku i Afghánistánu, aby zachránil sestřelené piloty. Když odešel z armády, nějakou dobu se bavil závoděním na mořských člunech, než si uvědomil, že to jediné, co ho uspokojuje, jsou návaly adrenalinu z reálných operací, a vstoupil do Korporace.

„Že švindluju?“ odsekl MacD svým líným louisianským přízvukem hustým jako melasa. „Proč bych já švindloval proti nemehlu jako ty? Jsem prostě dobřej.“

„Protože pak by byl život zkrátka nefér. Nemůžeš být dobřej v kartách, a ještě vypadat jako model na spodní prádlo.“

V tom musela Linda s Mikem souhlasit. Zatímco Mike byl roztomilý a útlý, bývalý Army Ranger MacD měl postavu jako vytesanou do mramoru a tvář,

za kterou by se nestyděla žádná filmová hvězda. Byl v posádce jedním z nejnovějších přírůstků, ale jeho neworleanské charisma a rychlé uvažování v boji už stihly na *Oregonu* všem učarovat.

„Ne, Mikeu, ty a já jsme dvě strany jedny mince,“ vysvětlil MacD.

„Jak to myslíš?“

„Ani jeden z nás nebyl tak blbej, aby vstoupil k námořnictvu.“

Oba se obrátili na Lindu, jedinou členku námořnictva v ponorce, a chvíli na ni upřeně civěli, než se začali srdečně smát. Mike a MacD byli na *Oregonu* neustále terčem bodrých vtípků za to, že jako jediní na lodi nebyli veterány námořnictva, teď ale byli v přesile.

Hleděla na ně mlčky a stoicky, ale s jiskřičkou v oku. „To by stačilo. Nařizují vám oběma odebrat se na prkno.“

„Ano, madam,“ odpověděli jednohlasně a začali na sebe navlékat černé noční vybavení – roláky, kalhoty, rukavice, boty a čepice. Nakonec si začernili i tváře černým líčidlem.

Mezitímco se chystali na svou exkurzi, Linda spustila motor a namířila Discovery přímo do trasy blížící se *Sorocaimy*, která byla na cestě do severokorejského přístavu Wonsan.

Tanker vezl deset milionů galonů rafinované nafty připravené k použití severokorejskou armádou do takřka všech vozidel v jejím arzenálu. Vzhledem k tomu, že většina ostatních zemí uvalila na dovoz paliva embargo a vlastních rafinerií měla Severní Korea málo, čím dál bojechtivější Severokorejci zcela záviseli na pravidelných dodávkách nafty z Venezuely, jejíž prezident byl osobním přítelem severokorejského vůdce. Bez paliva by se ozbrojené složky Severní Koreje se skřípotem zastavily.

Oregon mohl zbraněmi, které měl k dispozici, snadno potopit i loď o rozměrech *Sorocaimy*, na to však byla jeho mise příliš delikátní. Jednak Korporace odmítala potápět neozbrojená plavidla a jednak nebyl žádný nedostatek ani tankerů, ani venezuelské ropy, takže by se dodávka v nejlepším případě opozdila. Místo toho se Linda, MacD a Mike chystali palivo na palubě tankeru zničit – a s ním i pořádnou řádku vozidel armády Severní Koreje.

Na zádi Discovery se nacházelo šest plechovek připomínajících termosky, z nichž každá byla určená pro jeden nákladový prostor tankeru. Plechovky byly plné bakterií tajně vyvinutých v Agentuře ministerstva

obranu pro pokročilé výzkumné projekty, krátce DARPA. Mikrob byl zmutovaný z rodu anaerobních bakterií *Clostridium* a biologové, kteří ho vyvinuli, mu přezdívali Corrodium. Dokázal se snadno množit v naftě, a jakmile se do ní dostal, snadno kontaminoval celou nádrž. Neměnil barvu ani zápach nafty, takže kontaminace se dala odhalit pouze laboratorním testováním.

Bakterie změnila složení nafty tak, že vydávala při hoření daleko větší žár. Když se zkažená nafta v motoru vznítila, způsobila, že se přehřál a zadřel, načež už mu nebylo pomoci. S trochou štěstí by Corrodium, které hodlali vstříknout do nákladových prostor *Sorocaimy*, mohlo infikovat celou severokorejskou zásobu, takže by byla nepoužitelná a zničila by motory všech vozidel, do kterých se nafta natankuje.

Těžké na tom bylo dostat Corrodium do paliva, aniž by si jich někdo všiml. Kdyby se objevilo podezření, že s naftou někdo manipuloval, posádka *Sorocaimy* by ji nechala otestovat a odhalila by problém dlouho předtím, než loď dopluje do Wonsanu. A jakmile se Severokorejci o potenciálu bakteriální infekce dozvědí, začnou na ni testovat každou další dodávku nafty. Linda a její tým musejí misi dokončit napoprvé, protože druhou šanci nedostanou.

Choulostivost operace byla taky důvodem, proč ji prováděli současně s výzvědnou misí Předsedy. Kdyby mise proběhly jednotlivě a ta první v pořadí selhala, byl by tím okamžitě ohrožen i úspěch té druhé.

Lindiným úkolem v této misi bylo čekat s malou ponorkou na stanovišti, zatímco MacD a Mike s Corrodiem vylezou po boku tankeru a vypustí bakterie do nákladových prostor s použitím vlastního palubního potrubního systému lodi.

Nemohli však na loď proniknout, dokud byla v pohybu. I kdyby se vyrovnali rychlosti tankeru, vmanévrovat s Discovery vedle něj a držet ho na místě, zatímco se MacD a Mike budou snažit přestoupit, by bylo zaručeným návodem na katastrofu. Museli *Sorocaimu* nějak přimět, aby zastavila.

Vyřadit tanker z provozu jakýmkoli způsobem nepřipadalo v úvahu. Mohli by ho odtáhnout zpátky do přístavu, místo aby pokračoval do Severní Koreje, a vyšetřovatelé by si mohli spočítat, že poškození bylo záměrné, což by vyvolalo otázky, kdo to udělal a proč. Jedinou možností bylo utajení, a to mělo navíc i jednu extra výhodu. Kdyby Severokorejci obvinili z kontaminace

Venezuelu, pravděpodobně by to snížilo její důvěryhodnost pro budoucí dodávky paliva.

Jako obvykle to byl Max, který s využitím své technické geniality vymyslel způsob, jak tanker zastavit, aniž by ho museli unést nebo poškodit.

V robotických ramenech Discovery čekalo zařízení o velikosti a tvaru rakve. Na delších stranách bylo ploché, na koncích uzavřené vodotěsným plexisklem a na vrcholku mělo nenaťuknutou trubici. Objekt, kterému přezdívali beatbox, byl propojený vláknem s ovládacím systémem uvnitř malé ponorky. Když se beatbox, který byl vybaven účinným rotačním kladivem, připevnil k trupu lodi, vydal do něj s každou otočkou spojovací hřídele výrazné zaklepání.

Žádný kapitán nechce skončit uprostřed oceánu s nefunkčním motorem, a proto se mechanické systémy pečlivě ladí a udržují tak, aby běžely s maximální provozní účinností. Pokud strojník uslyší ve strojovně klepání, které nedokáže lokalizovat, doporučí, aby se loď zastavila, dokud se problém nepodaří diagnostikovat. V tomto případě samozřejmě žádný problém nebude, což jim budou také tvrdit všechny palubní přístroje. Max odhadoval, že budou mít tak třicet minut, než se lodní inženýr ujistí, že motory jsou v pořádku, a nechá je znovu nahodit.

„Držte se, kluci,“ zavelela Linda. „Jdeme dolů.“

Odbornými pohyby trhla joysticky a spustila ponorku hlouběji. Začala ji přesouvat tak, aby se nacházela pod trasou, kudy bude *Sorocaima* proplouvat. Hučení vody rozrážené přídí obrovského tankeru sílilo, až měli pocit, jako by ponorka byla sud plující k Niagarským vodopádům.

Díky palubnímu LiDARU, systému dálkového měření vzdálenosti, který s pomocí série odražených laserových paprsků dokázal vytvořit trojrozměrný obraz čehokoli, co se před ním ocitlo, Linda rozeznávala trup tankeru, jak se nad nimi tyčí jako vzducholoď plující mezi oblaky.

Linda klepla na tlačítko na displeji a trubice na vršku beatboxu se nafoukla vzduchem, až zařízení získalo neutrální vztlak. Potom stáhla robotická ramena ponorky a začala s Discovery couvat za současného odvíjení ovládacího vlákna. Zastavila, když je od beatboxu dělilo sto yardů.

Umístění bylo dokonalé. Beatbox se vznášel dvacet stop pod střední linií tankeru.

Gigantický jediný lodní šroub tankeru se s tlukotem blížil. Linda musela akci pečlivě načasovat. Když ji provede příliš brzy, ocitne se beatbox příliš daleko před strojovnou, takže budou klepání považovat za potíže s turbínou. Když ji spustí příliš pozdě, bude beatbox rozdrcen na kousky lodním šroubem, nebo tanker úplně mine. Kdyby se to stalo, ponorka už by neměla šanci tanker dohnat a zkusit to znovu.

Když se jim nad hlavami začalo sunout posledních sto stop tankeru, stiskla Linda další knoflík, kterým aktivovala na beatboxu silný magnet. Zařízení sebou trhlo, jak si ocelový trup *Sorocaimy* přitáhl jeho zmagnetizovanou stranu. Hlasité zadunění signalizovalo, že beatbox učinil kontakt a pevně drží na tankeru pouhé čtyři stopy od místa, které si Linda určila jako ideální.

Vlákno se začalo odvíjet rychleji. Linda stiskla další tlačítko a v beatboxu se roztočilo kladivo. Pak pošouchla joysticky ponorky dopředu na maximální rychlost, aby byli u lodi co nejbliž, až zastaví.

„Teď držte palce,“ řekla.

Bylo to mučivé čekání, když pátrala po náznaku, že tanker začíná zpomalovat. Z ponorky už se odvinulo tisíc yardů vlákna. Zbývaly jim ještě tři tisíce. Potom budou muset aparát odříznout.

Uplynulo dalších tisíc yardů vlákna, než konečně zaregistrovala, že se jeho odvíjení zpomalilo.

„Starý dobrý Max,“ řekla.

„Já věděl, že mu to vyjde,“ dodal Mike a zkontroloval si pistoli, kterou s sebou měl jako bezpečnostní opatření, ačkoliv jejich mise se měla veškerému kontaktu vyhnout.

„Zdá se, že nás čeká menší horolezecký výstup,“ konstatoval MacD a posbíral lezecké vybavení.

Jakmile se Discovery přiblížila k nyní stojícímu tankeru, pohled na hodinky Lindě napověděl, že z Maxova půlhodinového limitu jim zbývá ještě pětadvacet minut. Vynořila se s Discovery na hladinu vedle příďe, co nejdál od strojovny a můstku, kam se právě teď bude soustředit veškerá aktivita.

MacD otevřel poklop a rozhlédl se venku. Když se objevil zpátky uvnitř, tvářil se neradostně.

„Máme tady menší problém,“ řekl.

Linda se naklonila dopředu a zamžourala přes přední průhled malé ponorky. Okamžitě pochopila, co měl MacD na mysli.

Očekávali, že na *Sorocaimě* bude tma s výjimkou navigačních světel, takže Mike a MacD budou mít na palubě k dispozici spoustu černých zákoutí, aby se po ní mohli nepozorovaně pohybovat. Tak jednoduché to ale nebude. Tanker byl od přídě až po zád rozsvícený jako vánoční stromeček.

5

MŮSTEK FREGATY *MARISCAL SUCRE* ZALÉVALO RUDÉ BITEVNÍ OSVĚTLENÍ v pekelné záři, která se admirálu Dayaně Ruizové více než zamlouvala. Na své místo nejvýše postavené ženy ve venezuelské armádě vystoupala nejen proto, že od svých podřízených nepřijímala nic než naprostou dokonalost, ale i díky své schopnosti velet lodi v bojové situaci. Ve válečné simulaci nikdy neprohrála a teď měla příležitost předvést své dovednosti v opravdovém boji.

Doufala jen, že ta loď jménem *Dolos* je opravdu tak impozantní, jak se o ní říkalo. Tip, který dostala na toulavou loď a jejího kapitána, přišel od jednoho důstojníka libyjského námořnictva, s nímž se setkala na bazaru se zbraněmi v Dubaji. Sdělil jí, že schopnosti mytické lodi zažil na vlastní kůži, když málem zničila jeho fregatu *Khalij Surt – Velká Syrta*. O utajované lodi sice slyšela i mnoho dalších historek z druhé ruky, ale do té doby je brala jako pouhou fantazii. Očitě svědectví toho důstojníka však bylo přesvědčivé. Sama proto po námořnické komunitě rozšířila zvěsti, že by tu tajemnou loď s radostí ulovila jako svou kořist.

Pak za Ruizovou přišel Gao Wangšu z čínského námořnictva s historkou podobnou té libyjské. Měl tajné informace, že se loď chystá plout do Venezuely, i když měl za to, že měla kotvit v Puerto Cabello. Na poslední chvíli pak